

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Grünwaldovou ve věci

žalobkyně: **Mgr.** [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Novanským
sídlem Malá Štěpánská 2033/8, 120 00 Praha

proti
žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci**, IČO 61989592
sídlem Křížkovského 511/8, 771 47 Olomouc

o 550 000 Kč s příslušenstvím a zveřejnění omluvy

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku uveřejnit po dobu nejméně 3 měsíců na webových stránkách Univerzity Palackého v Olomouci (<https://www.upol.cz/>) a na facebookovém profilu Univerzity Palackého (pod uživatelským jménem @univerzita.palackeho) omluvu ve znění: „Univerzita Palackého v Olomouci se omlouvá absolventce Mgr. B. D. za vydání nezákonného rozhodnutí, kterým byla vyslovena neplatnost vykonání součásti státní závěrečné zkoušky této absolventky.“

- II. Žaloba žalobkyně, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 550 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 550 000 Kč od 1. 9. 2020 do zaplacení, **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyně **je povinna** zaplatit státu - České republice na účet Okresního soudu v Olomouci č. 19-921811/0710 pod VS 1811011221 na náhradě nákladů řízení částku 5 802 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaná **je povinna** zaplatit státu - České republice na účet Okresního soudu v Olomouci č. 19-921811/0710 pod VS 1811011221 na náhradě nákladů řízení částku 5 802 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Olomouci dne 26. 4. 2021 se žalobkyně vůči žalované domáhala zaplacení částky 576 036 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaná jako správní orgán zahájila správní řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky dne 19. 4. 2018, přičemž následně vydala dne 31. 8. 2018 rozhodnutí rektora č.j. UPOL-109065/9410-2018, kterým vyslovila neplatnost součásti státní závěrečné zkoušky žalobkyně. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, kdy Krajský soud v Ostravě rozhodnutí rektora pro jeho nezákonnost zrušil rozsudkem dne 28. 3. 2019 č.j. 64 A 18/2018-47. Žalovaná podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10. 2019 č.j. 2 As 123/2019-37. Ačkoli byl rozsudek krajského soudu v Ostravě, který vrátil věc žalované k novému projednání, pravomocný a vykonatelný, žalovaný nevydal své rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách. Žalobkyně byla nucena podat žalobu na ochranu před nečinností ke Krajskému soudu v Ostravě, po podání této žaloby žalovaná vydala rozhodnutí o zastavení správního řízení, proto žalobkyně podala zpětvzetí žaloby na ochranu před nečinností. Žalobkyně se domáhá náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem zapříčiněné postupem rektora jako správního orgánu v řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky. Žalobkyně byla téměř rok a sedm měsíců nezákonně stíhána ve správním řízení, které vyvrcholilo v nezákonné rozhodnutí. Správní orgán nebral ohled na práva poškozené, nevedl řádně správní řízení a potrestal poškozenou bez zákona ze své svévole. Správní orgán se pokoušel v průběhu řízení poškozenou znevažovat, pomlouvat, urážet a poškozovat. Správní orgán nevedl řízení od počátku objektivně a vystupoval až zaujatě proti žalobkyni. Žalovaný sdělil citlivé informace o případu veřejnosti a poskytl část správního spisu novinářům. Žalobkyni byla nezákonným rozhodnutím žalované způsobena majetková škoda ve výši 7 260 Kč za právní pomoc advokáta JUDr. Tomáše Sokola ve správním řízení, ve výši 7 260 Kč za přípravu správní žaloby JUDr. Tomášem Sokolem, ve výši 8 067 Kč za právní pomoc JUDr. Borise Vršínského za pomoc při přípravě správní žaloby (nutná oprava nekvalitní žaloby od předchozího zástupce). Za právní služby vynaložené se zrušením nezákonného rozhodnutí žalobkyně zaplatila celkem 22 587 Kč. Dále byla žalobkyně nucena se zúčastnit přijímacích zkoušek v prosinci 2018, neboť nebyla jistota, jaký bude výsledek soudního řízení. Žalobkyně vynaložila částku 2 175 Kč za materiály a přihlášku na SCIO testy a 600 Kč za přihlášku na vysokou školu. Nezákonné stíhání způsobilo žalobkyni psychickou újmu, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

v květnu 2018 nastupovala do nového zaměstnání na Ministerstvu spravedlnosti (legislativní odbor). Nevěděla, jak dlouho v práci zůstane, neboť nebylo známo kdy a jaké rozhodnutí bude ze strany žalované vydáno. Negativní rozhodnutí a tím i ukončení služebního poměru mohlo přijít každým dnem. Každý den docházela do zaměstnání s tím, že to může být poslední den. Takové počínání mělo vliv na kolegiální vztahy, do kterých se nechtěl moc zapojovat, aby nemusela kolegům vysvětlovat, proč odchází. Žalobkyně nevěděla, do jakých pracovních úkolů se může zapojovat, při přidělování služebního úkolu a dlouhodobých projektů netušila, zda se o úkol či projekt ucházet a zda ho vůbec dokončí. Tato nejistota působila žalobkyni neustálý psychický stres, který trval až do vydání usnesení o zastavení řízení, téměř rok a sedm měsíců. Žalobkyně po celou dobu netušila, zda si může shánět trvalé bydlení v místě zaměstnání, mohlo se stát, že přijde o práci ze dne na den, nemohl se jakkoli finančně zavazovat kvůli hrozbě ztráty zaměstnání. Nemohla nijak budovat budoucnost. [REDAKCE]

Jen díky titulu mohla něco v životě vybudovat. Neměla sílu absolvovat celé studium znovu, čelit veřejnému ponížení jak v zaměstnání, tak v rodině a mezi přáteli. [REDAKCE]

[REDAKCE]. Díky takto obrovskému psychickému tlaku [REDAKCE] může být žalobkyně vyloučena z možnosti se ucházet o místo v justici, Armádě ČR, PČR či BIS, neboť by nemusela projít psychologickým testem, ale ani bezpečnostní prověrkou. Žalobkyni byla v důsledku nezákonného rozhodnutí snížena důvěryhodnost a psychická odolnost, která ji bude poškozovat i v budoucím životě. Žalobkyně byla nucena seznámit s celou situací své nadřízené, kdy její vztahy s představenými i jinými kolegy ochladly. Vydání nezákonného rozhodnutí mělo obrovský dopad na pracovní život žalobkyně. I po skončení celého řízení ovlivňuje toto negativní rozhodnutí kariérní život žalobkyně, její profesní éra je nenávratně poškozena. V očích veřejnosti, kolegů, přátel i rodiny je odsouzena za podvod, ač ho nespáchala, kdy v leccem je takové obviňování a dehonestace horší než nezákonné trestní stíhání. Dále je žalobkyni podstatně ztížena možnost získání titulu JUDr., neboť již při psaní diplomové práce plánovala její rozšíření na rigorózní práci, a to právě na právnické fakultě žalované. Žalobkyně uplatňuje nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí ve výši 300 000 Kč. Žalovaná se jako správní orgán dopustila hned několika nesprávných úředních postupů. Porušila mlčenlivost, když sdělila citlivé údaje studentům právnické fakulty, kdy tito se dověděli jméno a příjmení žalobkyně, jméno podatele podnětu, jméno právního zástupce žalobkyně i obsah správního spisu včetně skutkové podstaty a důkazu, a to ještě před samotným vydáním nezákonného rozhodnutí. Dále poskytla část správního spisu, konkrétně přepis nahrávky, novinářům. Právě v důsledku porušení mlčenlivosti byla žalobkyni způsobena újma, když ji novináři obtěžovali s dotazy, volali jí do práce a následně otiskli sérii článků poškozující žalobkyni. Články vyzdvihovaly problematické znění zákona, na základě kterého bylo rozhodnutí žalované zrušeno, avšak zcela pomíjely fakta o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Články byly sdíleny na webových stránkách i Facebooku. Žalovaná porušila zákonem jí danou mlčenlivost, sdělila totožnost poškozené i obsah správního spisu studentům i novinářům, v důsledku čehož došlo k nemajetkové újmě žalobkyně, kterou oceňuje na částku 200 000 Kč. Žalovaná se dále dopustila nezákonné nečinnosti, když úmyslně nerozhodla v zákonných lhůtách poté, co rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k novému řízení, a to do 9. 9. 2019. Žalobkyně byla nucena podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kdy až po podání této žaloby žalovaná až dne 11. 11. 2019 vydala nové rozhodnutí, kterým řízení zastavila. Žalovaná tak úmyslně prodlužovala řízení, kdy vyčkávala na rozhodnutí o své kasační stížnosti, tím dále působila žalobkyni psychické útrapy. Žalobkyně musela řešit, zda se má zapisovat k novému studiu, zda jet na zápis, zda platit imatrikulaci, kdy tyto z opatrnosti zaplatila. Žalobkyně tak byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

stále pod psychickým tlakem. Majetková škoda za nezákonnou nečinnost činí 500 Kč za zaplacenou imatrikulaci, ceny jízdenky k zápisu a zpět v částce 174 Kč. Nezákonná nečinnost však měla nejvíce vliv na nemajetkovou újmu, z důvodu prodlužování nejistoty a psychického tlaku, kterou si žalobkyně oceňuje částkou 50 000 Kč.

2. Podáním ze dne 23. 8. 2021 rozšířila žalobkyně svoji žalobu o další nárok, a to zveřejnění písemné omluvy ve znění specifikovaném ve výroku tohoto rozsudku.
3. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila tak, že nárok žalobkyně zcela neuznává. Žalobkyně se dne 3. 9. 2012 zapsala do studia na Právnické fakultě UP, magisterského studijního programu Právo a právní věda M6805, studijní obor Právo, prezenční forma studia. Žalobkyně dne [REDACTED] vykonala státní zkoušku z předmětů KPT/NSZZ3 a VPK/NSZZ2. Dále dne [REDACTED] vykonala státní zkoušku z předmětu SPK/NSZZ1, přičemž se jednalo o poslední část státní zkoušky a žalobkyně se stala absolventkou studia. Krajský soud ve svém rozsudku č. j. 64 A 18/2018-47 jako důvod pro zrušení rozhodnutí č. j. UPOL-109065/9410-2018 ze dne 31. 8. 2018 uvedl jako *ratio decidendi* pouze nenaplnění skutkové podstaty. Co se týče prohlášení žalobkyně, že nikdy neexistoval věrohodný důkaz o vině žalobkyně, pak takový závěr žádná soudní instance nevyslovila. Naopak žalovaná má stále za to, že se žalobkyně dopustila jednání, které jí bylo kladeno za vinu, toto její jednání se podařilo odhalit (předmětná nahrávka telefonního hovoru). Takové jednání však dle rozhodnutí soudu nenaplnilo skutkovou podstatu dle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. To, že jednání nenaplnuje znaky skutkové podstaty, neznamená, že se takové jednání nestalo nebo, že není společensky nepřijatelné, ale pouze to, že není možné za takové jednání příslušnou osobu zatím, v mezích předpokládanými aktuálně platnými a účinnými právními předpisy, sankcionovat. Co se týče tvrzení žalobkyně o předpojatosti, znevažování, pomlouvání, urážení či dokonce poškozování žalobkyně, pak k tomu žalovaná sděluje, že s žalobkyní bylo vedeno správní řízení, jehož průběh byl ovládnut nikoli pouze správním řádem, ale rovněž zákonem o vysokých školách. Pro tato svá tvrzení nemá žalobkyně jediný důkaz. Rektor UP vedl řízení zcela nestranně. Je logické, že zahájení řízení a jeho existence nebylo žalobkyni příliš příjemné, nicméně v okamžiku zahájení řízení měl rektor UP dostatečné podklady pro takový postup, když žádná soudní autorita neprohlásila zahájení a vedení řízení proti žalobkyni jako nezákonné. Bylo svobodným a dobrovolným rozhodnutím žalobkyně, aby se v rámci řízení před správním orgánem nechala právně zastoupit. V rámci řízení před správním orgánem žádné náklady neuplatnila. Žalovaná má za to, že není důvod pro to, aby měla nést náklady právního zastoupení žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem, když si vzetí právního zastoupení zvolila o své vůli a na základě svého rozhodnutí. Žalobkyně taktéž byla oprávněna uplatňovat náklady právního zastoupení, resp. další výdaje v rámci jí vedených soudních řízení, pokud tak neučinila nelze tyto náklady uplatňovat nyní. Žalovaná má za to, že v tomto rozsahu se jedná o *res iudicata*. Obdobně pak žalovaná nahlíží i na náklady spojené s přihláškou či přípravou na přijímací zkoušky. Žalovaná má za to, že tyto náklady žalobkyně nijak nesouvisí s vydaným rozhodnutím. V případě nemajetkové újmy žalobkyně není patrné vymezení, o jaký typ náhrady či nákladu se v jejím případě má jednat. I pokud by nějakou míru újmy žalobkyně utrpěla, není možné zaměňovat řízení a vydané rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě opakovaně označuje řízení za nezákonné či jako nezákonné stíhání. Takový závěr je však mylný a nemá žádnou důkazní oporu. V případě řízení pak ani nelze hovořit o povinnosti náhrady, protože jako nezákonné bylo shledáno pouze rozhodnutí a případně s ním spojené negativní následky. Žalobkyni právně ničeho nebrání se státní rigorózní zkoušky účastnit, protože z hlediska zákona o vysokých školách je absolventkou předmětného studia. Pokud žalobkyně predikuje porušení zásady mlčenlivosti ze strany správního orgánu a údajně „vynášení“ informací ze spisu široké veřejnosti, kdy těmito činnostmi se měla žalovaná dopustit nesprávného úředního postupu, pro žalovanou pak není z textu žaloby patrné, z čeho žalobkyně tento závěr vyvozuje, o jaký relevantní skutečně právní argument svůj názor opírá a jakým faktickým důkazem jej

podporuje. Žalovaná porušení povinnosti mlčenlivosti odmítá, pokud by pochybení člena přezkumné komise bylo prokázáno, pak za osobní pochybení dotčeného člena odmítá žalovaná nést odpovědnost, když není patrné, z jakého právního předpisu by odpovědnost žalované byla dovoditelná. Podle informací žalované bylo v době řízení hned několik studentů Právnické fakulty UP osobně zainteresováno v aktivitách pana [REDAKCE] a tito měli informace i o podnětu samotném. Velkou řadu informací o předmětné kauze pak veřejnosti sdělil samotný rozsudek č.j. 64 A 18/2018-47, kdy následně kdokoliv mohl požádat UP o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Taková skutečnost nejméně ve 3 případech nastala a UP v anonymizované podobě předmětné dokumenty poskytla, což je její zákonná povinnost, za níž ji lze jen stěží sankcionovat. Tímto velmi jednoduchým způsobem je možné zjistit o řízení skutečně mnoho, zejména pak za situace, kdy se např. rozsudek Nejvyššího správního soudu zveřejňuje po dobu 14 dnů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu v plné verzi. Kde si pak média zjistila jiné informace o žalobkyni, žalovaná nemůže vědět a za obsah toho, co novinář napíše do článku, může stěží odpovídat. V souvislosti se žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, poskytla žalovaná anonymizovanou verzi Stanoviska přezkumné komise, které přepis dotčené nahrávky obsahovalo. Dotčená nahrávka však nikdy vydána nebyla. Co se týče nezákonné nečinnosti, žádný soud nerozhodl o tom, že by rektor UP byl v namítané situaci nezákonně nečinný, naopak příslušný soud po zpětvzetí žaloby na nečinnosti ze strany žalobkyně, příslušné řízení zastavil. Domnělá nezákonnost je tedy toliko jen a pouze tvrzením žalobkyně. Žalovaná potvrzuje, že skutečně byla podána kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2019 č.j. 64 A 18/2018-47, kdy následně bylo požádáno o přiznání odkladného účinku kasačního stížnosti. Nejvyšší správní soud však do podání žaloby na nečinnost ze strany žalobkyně nerozhodl. Otázkou také je, podle jakého spisového materiálu by měla žalovaná rozhodovat, když originál správního spisu měl u sebe nejprve Krajský soud v Ostravě a následně pak Nejvyšší správní soud. V případě, že dojde k důvodné újmě a při splnění zákonných předpokladů nastupuje odpovědnost nahradit vzniklou újmu. Těmito předpoklady jsou: 1. protiprávní jednání (delikt) nebo škodní událost, 2. vznik újmy, 3. příčinná souvislost (kauzální nexus) mezi protiprávním jednáním škůdce nebo škodní událostí a vzniklou újmou a 4. zavinění (buď úmyslné, nebo nedbalostní). V celé řadě žalovanou popisovaných situací absentuje minimálně jeden z výše zmíněných předpokladů. Nejčastěji není dle názoru žalované řádně identifikována právní povinnost, která byla porušena ze strany žalované. Velmi často pak není definován ani kauzální nexus mezi domnělým protiprávním jednáním žalované a údajně vzniklou újmou. Žalobkyně zejména nerozlišuje, zda újma je důsledkem jednání či rozhodování rektora UP, nebo zda je důsledkem předchozího jednání žalobkyně (využití technického prostředku při plnění součástí státní závěrečné zkoušky).

4. Na výzvu soudu doplnila žalobkyně svá tvrzení tak, že jednáním žalované jí bylo zasaženo do práva na duševní integritu, práva na čest, soukromí, důstojnost a vážnost, stejně jako jí bylo zasaženo do její pověsti, kdy došlo k poškození dobrého jména žalobkyně. K protiprávnímu jednání žalované žalobkyně uvedla, že lze jednání žalované rozdělit de facto na 3 dílčí skutky, byť z pohledu svého nároku žalobkyně považuje tyto „skutky“ za jedno celistvé protiprávní jednání. Žalovaná dne 19. 4. 2018 zahájila správní řízení o vyslovení neplatnosti státní závěrečné zkoušky, které vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018, na základě kterého, byla vyslovena neplatnost součástí státní závěrečné zkoušky. Toto rozhodnutí zakládalo stav, kdy žalobkyně pozbyla vysokoškolské vzdělání, vysokoškolský titul i diplom včetně dodatku, kdy toto řízení, potažmo rozhodnutí, nebylo v souladu se zákonem, a to s ohledem na rozsudky Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci a Nejvyššího správního soudu. Předně je třeba uvést, že žalobkyně odmítá, že by u státní závěrečné zkoušky podváděla, kdy v průběhu vedeného správního řízení předkládala řadu argumentů na svou obhajobu, se kterými se však žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

nevypořádala, kdy se žalovaná spokojila pouze s nahrávkou pořízenou osobou, jejíž věrohodnost je přinejmenším vysoce pochybná. Primární nezákonnost rozhodnutí žalované vychází z toho, že i kdyby snad žalovaná prokázala žalobkyni její údajné jednání, tak i přes to neměla pro své rozhodnutí o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky žádný zákonný podklad. Jinými slovy neexistovala a neexistuje možnost, jak lze za dané jednání potrestat studenta způsobem, kterým tak učinila žalovaná vůči žalobkyni. Žalovaná si tohoto musela být vědoma, neboť z tohoto důvodu zvolila neudržitelný výklad předmětného ustanovení, že pakliže zkouška trvala 60 minut, tak je zde dána soustavnost, což je na první pohled výklad, který skutečně nemůže obstát. Pakliže tedy žalovaná dané rozhodnutí vydala, tak jej vydala zcela nezpochybnitelně protiprávně, rovněž tedy jí zahájené řízení bylo vedeno protiprávně. Žalobkyně spatřuje protiprávní jednání žalované v tom, že zahájila dne 19. 4. 2018 řízení, které vyústilo ve vydání nezákonného (protiprávního) rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018. „Druhé dílčí“ protiprávní jednání žalobkyně spatřuje v tom, že ze strany žalované došlo ke sdělení informací ohledně řízení dalším osobám, ačkoliv žalovaná nebyla oprávněna jakoukoliv informaci šířit. Žalovaná měla zajistit dodržování mlčenlivosti ze strany členů přezkumné komise, neboť je jmenovala sama žalovaná. Nakonec v pořadí „třetí“ pochybení, kterého se žalovaná dopustila, bylo vydání rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě, což je doložený a objektivní fakt, kdy neexistuje relevantní důvod, který by prodlení žalované ospravedlňoval. Protiprávní jednání žalované spočívá ve (1) vedení nezákonného správního řízení, ze kterého vzniklo (2) nezákonné rozhodnutí, dále (3) v poskytnutí neveřejných informací široké veřejnosti včetně sdělovacích prostředků, čímž vystavila žalobkyni nechtěné publicitě a nenávisti veřejnosti, a posléze, kdy žalovaná byla povinna vydat nové rozhodnutí, tak (4) nepochopitelně rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách nevydala, což svědčí o absenci respektu žalované k právům žalobkyně. Toto protiprávní jednání pak žalobkyně považuje za jeden skutek, za který jí náleží nemajetková újma ve výši 550 000 Kč. Majetkovou škodu žalobkyně vyčísluje na částku ve výši 26 036 Kč. Nemajetková újma spočívá v duševních útrapách v důsledku zasažení do přirozených práv žalobkyně, svůj nárok pak žalobkyně odhadla na částku ve výši 550 000 Kč, kdy postup žalované ovlivnil život žalobkyně nejen daný rok a 7 měsíců, ale poškodil její pracovní i osobní život i do budoucna. Jako zaměstnankyně ministerstva na pozici legislativce je náplní práce žalobkyně spolupracovat s ostatními právními profesemi (soudci, státní zástupci, advokáti, insolvenční správci, notáři atd.), vést pracovní skupiny, získávat od těchto profesí poznatky z praxe. Mezi těmito lidmi samozřejmě potkává i své kolegy z fakulty, kantory, ale i soudce, kteří rozhodovali o případu zneplatnění státnic. Spolupráce se tak stává v mnoha případech nepřijemnou a někdy nemožnou. Žalobkyně byla odvolána z vedení projektu novelizace zákona, neboť člen pracovní skupiny požádal vedení ministerstva, aby se žalobkyně na projektu nepodílela, protože není důvěryhodná. Žalobkyně byla nucena s celou situací seznámit vedení ministerstva, neboť by mohlo dojít k rozporu se služebním předpisem náměstka vnitra pro státní službu ze dne 14. 12. 2015 stanovující pravidla etiky státních zaměstnanců. Žalobkyně musela učinit záznam do svého osobního spisu vedený ministerstvem. Tento záznam bude v osobním spisu žalobkyně už napořád. Žalobkyně s touto skvrnou na pověsti nebude moci nikdy usilovat o veřejnou funkci, neboť její důvěryhodnost byla podstatně narušena. Vzhledem k tomu, že případ byl medializován, dozvěděla se o případu i rodina žalobkyně. K právním službám žalobkyně uvádí, že je vcelku zřejmé, že pakliže by žalovaná nezahájila správní řízení bez zákonného podkladu a nevydala nezákonné rozhodnutí, tak by se žalobkyně z logiky věci nemusela bránit v rámci správního řízení, tedy by nebyla nucena vyhledat právní pomoc, za kterou by byla nucena vynaložit předmětnou finanční částku. Zde je příčinná souvislost evidentní. Co se týče SCIO testu a přihlášky na vysokou školu, tak zde žalobkyně vychází z toho, že byla protiprávním jednáním žalované, která ji svým rozhodnutím neoprávněně odebrala vysokoškolský titul, donucena se pokusit obnovit stav před tímto nezákonným zásahem, což bylo možné jen a pouze tím, že by se pokusila vystudovat znovu. Obdobné lze konstatovat i o přihlášce ke studiu na

vysoké škole, kdy jen těžko by žalobkyně studovala podruhé právnickou fakultu, pakliže by jí žalovaná neodebrala vysokoškolský titul. V neposlední řadě je imatrikulace a související jízdné spjaté se zahájeným studiem, kdy se jedná o nezbytné formalities, které žalobkyně byla nucena podstoupit, aby mohla studovat. Opět je pak zřejmé, že nebýt rozhodnutí žalované, žalobkyně by nikdy nebyla nucena dané částky vynakládat. Žalobkyně rozšířila svou žalobu o omluvu, která je do budoucího života žalobkyně velmi podstatná, neboť v této chvíli je pověst a dobré jméno žalobkyně výrazně poškozeno, což může napravit, byť jen částečně, veřejná omluva žalované, která uzná své pochybení. Omluva pak úzce souvisí s tím, že celý případ byl veřejně dosti diskutován, neboť vyšla celá řada článků odsuzujících žalobkyni, kdy žalobkyně byla vystavena nenávisti široké veřejnosti, která žalobkyni velmi nevybíravě a vulgárně urážela v četných diskuzích. V pracovním prostředí žalobkyně pak žalobkyně byla vystavena tlaku svých kolegů a vedení. Negativní dopad je pak zřetelný i v běžném životě, kdy mezi známými (nikoliv přáteli) žalobkyně panuje nadále přesvědčení, že žalobkyně při závěrečné zkoušce podváděla. Největším utrpením však pro žalobkyně byly mučivé představy, že rozhodnutí žalované již bude nezměnitelné, tedy, že jí bude nezvratně odebrán vysokoškolský titul. Žalobkyně je přesvědčena, že příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalované a způsobenou majetkovou i nemajetkovou újmou je nezpochybnitelně dána, kdy bez jednání žalované by újma nikdy nastat nemohla.

5. K tomuto se žalovaná vyjádřila tak, že rozhodnutí, které v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky rektor Univerzity Palackého v Olomouci vydal, bylo rozhodnutí podložené a rovněž odůvodněné. Odborné odůvodnění vycházelo mimo jiné i ze stanoviska Přezkumné komise, která byla složena z významných právních odborníků, žel i tito jsou pouze lidmi, a i rektor UP je rovněž pouze člověk, a lidé jsou, jak je obecně známo, tvorové omylní. Tímto omylem došlo k vydání rozhodnutí, které následně soustava soudních stolic označila za rozhodnutí nezákonné pro nenaplnění skutkové podstaty. Žalovaná odmítá, že by porušila jakékoli předpisy chránící osobní údaje žalobkyně. Poté, co byla žalobkyni podána správní žaloba, tak pro ni nemělo rozhodnutí rektora žalované žádného účinku, a to minimálně do vydání rozsudku ze strany krajského soudu. Pokud by tedy bylo vzato jako pravdivé tvrzení žalobkyně, že se žádného nezákonného jednání v případě předmětné součásti státní zkoušky nedopustila, pak zůstává otázkou, z jakého důvodu se předmětného vydaného rozhodnutí obávala, když nutně muselo být nejpозději v rámci přezkumu soudními stolicemi dojito k závěru, že UP v rámci správního řízení pochybila. Otázkou tedy zůstává, proč si žalobkyně např. podávala novou přihlášku ke studiu již v průběhu řízení před krajským soudem, když v té době byla stále absolventkou, a vydané (ale neúčinné) rozhodnutí jí v tomto nijak neomezovalo. Z čeho pramenil její údajný strach o práci či budoucnost, [REDACTED] když žalobkyně mohla nadále neomezeně vystupovat jako absolventka a soud jí nutně, neboť ona se dle svých tvrzení ničeho nedopustila, musel dát za pravdu. Žalovaná považuje za krajně nepřiléhavé, aby žalobkyně opakovaně přirovnávala svůj případ k jakékoli trestní kauze, a tím se snažila zvýšit možnou náhradu újmy. Intenzita zásahu trestněprávní kauzy do života člověka je neporovnatelně větší než údajný zásah způsobený řízením ve věci zneplatnění součásti státní zkoušky, které je „pouhým“ správním trestáním sui generis v rámci správního řízení. Žalobkyni žalovaná žádný titul neodebrala, neboť nenastala účinnost předmětného rozhodnutí dle §47e zákona o vysokých školách. Žalovaná je oprávněna nepřerušeně od okamžiku absolvování prokazovat se příslušným dokladem o dosažení vzdělání a užívat udělený titul a mohla tak samozřejmě oprávněně činit i v průběhu příslušného řízení, a i po vydání zmíněného rozhodnutí. Do žádného práva tak zasaženo nebylo. Nelze rovněž odhlédnout od faktu, že skutečným začátkem procesu, který je žalobkyni soustavně pouze však nepodloženě popírán, není zahájení řízení ani vydání rozhodnutí, ale její jednání u státní zkoušky, které bylo zaznamenáno audionahrávkou a písemně potvrzeno panem [REDACTED] v rámci podnětu. Hodnocení

nahrávky žalobkyně tak, že upravit jakýkoliv audiozáznam je za pomoci moderní techniky vcelku banální úkon, je pouhé nepodložené tvrzení.

6. Žalobkyně dále doplnila, že protiprávní jednání žalované spočívá i v tom, že žalovaná neměla informace vůbec dle zák. č. 106/1999 Sb. poskytnout, kdy žalovaná měla chránit osobnost žalobkyně. Pro dané řízení není otázka toho, zda žalobkyně spáchala či nespáchala skutek, který jí byl kladen za vinu, podstatná, a to hned ze dvou důvodů. První důvod je ten, že existuje pravomocné rozhodnutí správních soudů, které rozhodly tak, že žalovaná vedla nezákonné řízení, jenž vyústilo v nezákonné rozhodnutí. Druhým důvodem je to, že i v případě, kdy by žalovaná dodala důkazy, které neuplatnila ve správním řízení, a prokázala vinu žalobkyně, tedy že žalobkyně skutečně měla nepovolenou náповědu při státní závěrečné zkoušce, tak i přes to je nutné učinit závěr, že žalovaná postupovala nezákonně. Zákon jednoznačně stanovil, že za jeden „podvod“ není zneplatnění státnic, a tedy odebrání titulu adekvátním trestem. Pakliže by se žalobkyně dopustila jednoho takového jednání, za který by přišlo odebrání titulu, tak je takovýto trest neadekvátní (nespravedlivý), tedy protiprávní. I kdyby se tedy žalobkyně dopustila jednání, které jí žalovaná kladla za vinu, tak reakce žalované je v konečném důsledku nemorálnější než tvrzené jednání žalobkyně. O samotné existenci nahrávky žalobkyně neměla tušení, a stejně tak netuší ani to, jak takováto nahrávka mohla vzniknout. Žalobkyně s panem ██████████ telefonovala těsně před tím, než byla zavolána před komisí ke zkoušení a mobilní telefon poté odložila do kabelky, kterou měla při zkoušení s sebou. Možností, jak takováto nahrávka mohla vzniknout je pak celá řada, od prostého neukončení hovoru, po nahrávání skrze aplikace.
7. Okresní soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 4. 5. 2023 č. j. 18 C 112/2021-388.
8. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 23. 11. 2023 č.j. 71 Co 191/2023-452 tak, že rozsudek okresního soudu se v odstavci I. výroku pokud jím byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 15 327 Kč s příslušenstvím potvrzuje, pokud jím byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 10 709 Kč mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 10 709 Kč se zákonným úrokem ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 9. 2020 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, pokud jím byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 550 000 Kč s příslušenstvím, a dále v odstavcích II., III. a IV. výroku se ruší a věc se vrací okresnímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud uzavřel, že okresní soud správně věc posoudil dle ustanovení občanského zákoníku, který na posuzovaný případ zcela dopadá s tím, že lze považovat vydání nezákonného rozhodnutí či nesprávný úřední postup jako protiprávní jednání pro rozpor s objektivním právem i z pohledu obecné normy, tj. občanského zákoníku. V řízení bylo zjištěno, že rozhodnutí č. j. UPOL-109065/9410-2018 ze dne 31. 8. 2018 bylo zrušeno primárně jako nezákonné pro rozpor s objektivním právem a subsidiárně z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V řízení bylo rovněž zjištěno, že se žalovaná dopustila nesprávného úředního postupu, když nevydala v zákonné lhůtě 150 dní od kasace jejího rozhodnutí nové rozhodnutí ve věci. Žalovaná sice požádala o odklad vykonatelnosti a spis se nacházel u NSS ČR, avšak to, že NSS ČR nerozhodl o odkladu vykonatelnosti, žalovanou nezprošťuje povinnosti ve věci vydat nové rozhodnutí ve lhůtě a spis si za tímto účelem vyžádat. Oproti tomu v řízení to, že by se žalovaná dopustila porušení práva na mlčenlivost, z provedených důkazů zjistit nelze. Lze tak uzavřít, že žalovaná se dopustila vydáním nezákonného rozhodnutí a nesprávným úředním postupem jednání, které je způsobilé vyvolat nemajetkovou újmu spočívající v porušení přirozených práv člověka, přičemž je dána jeho neoprávněnost a existuje zde vzájemná příčinná souvislost. Takové jednání je nutno hodnotit jako neoprávněný zásah do osobnosti člověka. Z dosud učiněných tvrzení lze tak uzavřít, že neoprávněným zásahem bylo zasaženo do cti, důstojnosti a práva na soukromí. Nárok žalobkyně pak odvolací soud hodnotil v základu vyjma porušení povinnosti mlčenlivosti jako důvodný. Odvolací soud shledal žalobu žalobkyně v části majetkové újmy ve výši 10 709 Kč, představující náklady ve správním řízení a náklady na nové studium za důvodnou a rozsudek okresního soudu v této části dle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

že žalobě v tomto rozsahu vyhověl včetně požadovaného úroku z prodlení. V části týkající se nemajetkové újmy v penězích a omluvy ve výrocích závislých o nákladech řízení pak odvolací soud rozsudek okresního soudu dle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. zrušil a dle § 221 odst. 1 o. s. ř. vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení se bude okresní soud nově zabývat tím, jaké zadostiučinění je přiměřené a proč morální satisfakce není dostačující.

9. V návaznosti na rozhodnutí krajského soudu pak žalobkyně změnila svoji žalobu ve výroku týkajícím se omluvy, kdy nadále setrvala na zaplacení nemajetkové újmy ve výši 550 000 Kč, když tento nárok nebyl rozdělen na dílčí nároky, nýbrž se jedná o jeden nárok. Žalobkyně je nadále přesvědčena, že zásah do cti, důstojnosti a práva na její soukromí byl natolik zásadní a spojený s celou řadou negativních důsledků, že požadovaná částka se nejeví jako částka s přihlédnutím ke všem okolnostem za neadekvátně vysokou. Žalobkyně je přesvědčena spíše o opaku. V potaz je třeba brát i inflaci spolu s délkou řízení, kdy je zjevné, že reálně již došlo k snížení nároku přinejmenším o třetinu oproti hodnotě požadovaného odškodnění v době uplatnění nároku u soudu.
10. Soud učinil ve věci následující skutková zjištění:
11. - z rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 8. 2018 č.j. UPOL-109065/9410-2018, že rektor žalované vyslovil neplatnost vykonání součásti státní zkoušky z předmětu KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo, když dne 22. 3. 2018 byl žalované doručen podnět ze dne 21. 3. 2018 k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky, kdy zasilatel podnětu se označil jako ██████████. Zasilatel podnětu vylíčil průběh součásti státní závěrečné zkoušky žalobkyně z předmětu KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo ze dne ██████████ kdy dle jeho sdělení měla žalobkyně za pomoci jeho osoby, když s ním byla po celou dobu výkonu státní závěrečné zkoušky v telefonickém kontaktu za pomoci technického zařízení sdělovat příslušnou otázku a naslouchat reprodukci svých vlastních zápisků, které jí zasilatel během hovoru předčítal. K doložení svých tvrzení zasilatel zaslal záznam telefonního hovoru a výtisk obrazovky mobilního telefonu ze softwaru All Call Record, kterým prokazoval okamžik započetí hovoru a jeho trvání. Dne 2. 5. 2018 jmenoval rektor žalované členy přezkumné komise a požádal je o sdělení svého stanoviska. Žalobkyně vylíčila její vzájemný vztah se zasilatelem podnětu, vyjádřila svoji domněnku, proč byl podnět učiněn a zpochybnila legálnost pořízení nahrávky, kdy hovořila o náhodném hovoru, když z nahrávky není patrná vzájemná interakce mezi ní a zasilatelem podnětu. Přezkumná komise doporučila rektorovi vyslovit neplatnost vykonané součásti státní závěrečné zkoušky, když dle jejího stanoviska se u nahrávky jednalo jednoznačně o oboustrannou komunikaci. Přezkumná komise došla k závěru, že ze strany žalobkyně šlo o úmyslné jednání, zcela vědomě a cíleně komunikovala za pomoci mobilního telefonu se zasilatelem podnětu po celou dobu přípravy i průběhu státní závěrečné zkoušky, kdy přezkumná komise vyhodnotila jednání žalobkyně jako soustavné, které trvalo po celou dobu trvání státní závěrečné zkoušky. Ze členů komise státních zkoušek se vyjádřil pouze jediný, který uvedl, že předmětná nahrávka skutečně zachycuje průběh zkoušení žalobkyně v rámci státní závěrečné zkoušky, kdy tento člen rozeznal hlasy obou dalších zkoušejících, kdy si nevšiml žádné anomálie při výkonu této zkoušky žalobkyní. Ze soupisu otázek pak rektor žalované zjistil, že kombinaci otázek, která je slyšitelná ze záznamu telefonního hovoru, si žádný jiný student příslušné zkušební komise v ten den nevylosoval. Rektor žalované po zvážení všech okolností a důkazů došel k závěru, že bylo naplněno to, že žalobkyně při vykonání součásti státní zkoušky dne ██████████ jednala tak, že v důsledku jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v ust. § 47c odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách, nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, přičemž šlo o jednání soustavné;
12. - z vyjádření ke spisu a důkazům žalobkyně adresovaném žalované, že žalobkyně se vyjádřila ke spisu, k podanému podnětu a přílohám k č.j. UPOL-58313/9410-2018. Žalobkyně popsala její Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

vzájemný vztah se zasílatelem podnětu, vyjádřila svoji domněnku, proč byl podnět učiněn a zpochybnila legálnost pořízení nahrávky, kdy hovořila o náhodném hovoru, když z nahrávky není patrná vzájemná interakce mezi ní a zasílatelem podnětu;

13. - ze stanoviska přezkumné komise žalované, že přezkumná komise dospěla k závěru, že z nahrávky telefonického rozhovoru jednoznačně plyne, že šlo o záměrnou a oboustrannou komunikaci, kdy přezkumná komise má za to, že ze strany žalobkyně šlo o úmyslné jednání, zcela vědomě a cíleně komunikovala za pomoci mobilního telefonu se zasílatelem podnětu po celou dobu přípravy i průběhu státní závěrečné zkoušky, kdy přezkumná komise vyhodnotila jednání žalobkyně jako soustavné, které trvalo po celou dobu trvání státní závěrečné zkoušky, a doporučila rektorovi vyslovit neplatnost vykonané součásti státní závěrečné zkoušky;
14. - z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2019 č.j. 64 A 18/2018-47 a z protokolu o jednání krajského soudu v této věci ze dne 28. 3. 2019, že rozhodnutí Rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 8. 2018 č. j. UPOL-109065/9410-2018 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžejní námitkou v projednávané věci je, že vytýkaným jednáním žalobkyně nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty právní normy, pod kterou žalovaná jednání podřadila. Žalobkyně především namítala, krom neexistence subjektivní stránky, že nebyl naplněn znak soustavnosti jednání. Tato námitka je přitom zcela podstatná pro rozhodnutí ve věci, neboť při nenaplnění formálních znaků předmětné skutkové podstaty pozbývají v zásadě ostatní námitky žalobkyně na významu. Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka žalobkyně je důvodná. Co se týče skutkové podstaty obsažené v § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, pod kterou žalovaná jednání žalobkyně podřadila, podle krajského soudu jsou znaky této skutkové podstaty naplněny pouze tehdy, jestliže se osoba dopustí úmyslného jednání proti dobrým mravům, které není specifikováno v písm. a) § 47c odst. 2, a v důsledku tohoto jednání nesplní nebo splní jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, přičemž se však musí jednat o jednání soustavné nebo opakované. Z předmětného ustanovení nevyplývá, že by znak soustavnosti, tím méně znak opakujícího se jednání, mohl být naplněn úmyslným jednáním proti dobrým mravům pouze v průběhu vykonávání konkrétní státní zkoušky či její součásti, příp. obhajoby disertační práce, tak jak učinila žalovaná, když za soustavné jednání považovala jednání žalobkyně v průběhu 60-70 minut státní zkoušky. Výklad, že se žalobkyně dopouštěla úmyslného (tvrzeného podvodného) jednání soustavně (tudíž opakovaně) celou dobu v průběhu konání státní zkoušky, tedy jinými slovy, každou minutu průběhu státní zkoušky a že tudíž je tím znak soustavnosti naplněn, je neudržitelný. Krajský soud tedy na rozdíl od žalované dospěl k závěru, že v případě žalobkyně vytýkaného jednání nemohlo dojít k naplnění podmínek stanovených § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách v části skutkové podstaty, pod kterou toto jednání podřadila žalovaná. Rozhodnutí žalované je tudíž nezákonné. S ohledem na uvedené závěry se krajský soud již blíže nezabýval jednotlivými námitkami procesního charakteru, zejména použitelností zvukové nahrávky, nevyslechnutím navrhovaných svědků, včetně členů zkušební komise a dalšími. Správní orgány, žalovanou nevyjímaje, musí ve smyslu § 3 správního řádu postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení žalobkyně požadovala zaplacený soudní poplatek a cestovné s tím, že v případném zbytku se náhrady nákladů řízení vzdává;
15. - z kasační stížnosti žalované ze dne 25. 4. 2019 proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2019 č.j. 64 A 18/2018-47 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019 č.j. 2 As 123/2019-32, že kasační stížnost žalované byla zamítnuta s odůvodněním, že již ze

samotné citace rozhodného ustanovení zákona, zejména pak z definice skutkových podstat uvedené v § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách, je patrné, že vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce připadá v úvahu jen u relativně malé množiny všech „nemravných“ jednání, jež si lze u studentů vysokých škol v souvislosti s plněním jejich studijních povinností představit a jež se v praxi podle obecných lidských zkušeností dějí. Zákonodárce ustanovení § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách koncipoval s představou – nutno poznamenat, že realistickou a reflektující skutečný život –, že při studiu se zkrátka nepoctivosti spojené s plněním studijních povinností (opisování, napovídání, využívání taháků a jiných podobných nepřijatelných triků) v jisté míře dějí, třebaže to je nežádoucí. Pokud nepřekročí jistou míru, nemají být důvodem následného zneplatnění vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce. Zákonodárce zde vychází z myšlenky, že zpětný zásah do výsledků studia má nastat jen tehdy (ponecháme-li stranou jednání úmyslně trestné), šlo-li o úmyslné jednání proti dobrým mravům systematické povahy (*soustavné* nebo *opakované*) nebo o jednání, které by znamenalo, že příslušné úrovně vysokoškolského vzdělání by dosáhl po formální stránce i někdo, kdo ve skutečnosti obsah tohoto vzdělání a kvalifikaci s tím spojenou do sebe v podstatné míře nevstřebal – slovy zákona byla u dotyčného *podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu*. Žalobkyni je předestíráno, že na společně konané trestněprávní a správněprávní součásti státní zkoušky použila náповědu spočívající v tom, že při přípravě odpovědí na položené otázky (na tzv. potítku) a v průběhu odpovídání na otázky zkušební komisi měla skrytě komunikovat se svým tehdejším přítelem ██████. Podstata komunikace měla spočívat v tom, že ██████ byl zpraven o položených otázkách, sdělil jí podstatný obsah odpovědí na ně a napovídal i jednotlivosti při samotném odpovídání na otázky zkušební komisi. Pokud se vskutku stalo to, co je žalobkyni předestíráno, pomoc, kterou by při skládání výše uvedené součásti státní zkoušky náповědou získala, by byla významná. Žalobkyně by nicméně ani tak danou součást státní zkoušky nesložila, aniž by měla podstatné povědomí o právních pojmech a institucích, které byly předmětem zkoušky. Jinak řečeno, ani s náповědou, pokud k ní došlo tak, jak je žalobkyni předestíráno, by státní zkoušku nemohla složit, pokud by neměla určitou orientaci v materii, z níž byla zkoušena. V tomto ohledu se žalobkyni předestírané jednání liší například od situace, kdy by čistě cizí myšlenky (například právníký text sepsaný jinou osobou) vydávala za své, aniž by k tomu přistoupila jí samou „přidaná hodnota“ intelektuálního výkonu, byť z pohledu splnění podmínek zkoušky nedostačujícího. Jen pokud by to, co je žalobkyni předestíráno, mohlo vůbec být jednáním naplňujícím některou ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, bylo by důvodu zkoumat ve skutkové rovině, zda se žalobkyně takového jednání vůbec dopustila, jakým konkrétním způsobem a v jakém konkrétním rozsahu. Skutkové podstaty, kterých se lze podle § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách dopustit, jsou tři. Všem je jako vstupní nezbytná podmínka společně, že musí jít o „úmyslné jednání proti dobrým mravům“; jedním z příkladů takového jednání, zákonodárce výslovně zmíněným zřejmě proto, že se v praxi může objevovat vcelku často, je „úmyslné neoprávněné užití díla jiné osoby hrubě porušující právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví“. Pro jednání spočívající v něčem jiném než v „úmyslném neoprávněném užití díla jiné osoby hrubě porušující právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví“ tedy musí platit, že půjde o úmyslné jednání jsoucí ve významném rozporu s dobrými mravy, které vedlo k následku spočívajícímu v tom, že osoba, jež se jej dopustila, vytvořila situaci, kdy se navenek (zejména z pohledu zkoušejících) jevílo, že splnila příslušné kvalifikační předpoklady pro státní zkoušku či její součást, avšak ve skutečnosti je nesplnila, neboť dojmu splnění docílila jednáním zpravidla podvodného charakteru. Nutnou podmínkou naplnění znaků některé ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách však je ještě to, že výše uvedené jednání muselo mít i určité specifické znaky nebo specifické následky. Zákon rozlišuje tři možné alternativy: V první řadě může být úmyslné jednání jsoucí ve významném rozporu s dobrými mravy jednání *soustavné*.

Nebo může být toto jednání *opakované*. Posledním případem je, že takovým jednáním byla *podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu*. Pouhé jedno jediné takovéto jednání k naplnění zákonné podmínky opakovanosti nestačí. Co se týče soustavnosti, tak typickou formou soustavného jednání by například bylo, pokud by žalobkyně nápovědy na dálku za použití technické pomůcky používala při skládání jednotlivých součástí státní zkoušky systematicky, jako jakousi „metodu“, jež jí má pomoci tyto zkoušky jako celek složit. Alternativa spočívající v „podstatném narušení možnosti získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu“, se typicky bude jednat o případy, kdy vyjde najevo, že jednající, ač podvodným jednáním vytvořil zdání řádného splnění studijní povinnosti, nedisponuje ani základními (minimálními) znalostmi a dovednostmi potřebnými pro úspěšné absolvování studijního programu. Žalobkyni je předestíráno, že se měla dopustit jednání soustavného, takovýto výklad pojmu soustavnosti však odporuje výše popsaným výkladovým východiskům, neboť je v rozporu s úmyslem historického zákonodárce srozumitelně vyjádřeným v textu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. Soustavné jednání má mít dostatečně významný věcný rozsah, jak bylo výše uvedeno; v případě žalobkyně však jej ještě nedosáhlo, byť se mu nepochybně přiblížilo. Je nepochybné, že pokud by žalobkyně vskutku jednala tak, jak jí je předestíráno, šlo by o jednání v přímém úmyslu. Žalobkyně by musela vědět, že využívá určité technické zařízení a komunikuje na dálku s osobou, jež jí napovídá, pokud by poslouchala přes technické zařízení slova této osoby, umožnila jí seznámit se se zadáním zkušebních otázek a na pokyn této radící osoby jí sama signalizovala zpět odpovědi na určité doplňující dotazy pomáhající lépe cílit nápovědu. V tomto smyslu by šlo o jednání cílené, systematické, promyšlené, vedené chladným rozumem orientovaným na nemravný výsledek. To však z takového jednání ještě nečiní jednání soustavné. K naplnění tohoto znaku by bylo třeba, aby k cílenosti jednání přibyla opakovanost směřující k dosažení širšího, tedy nikoli jen jednorázovým jednáním dosažitelného záměru. Nic takového však stěžovatel netvrdí; podle něho se podvodné jednání týkalo jen jediné ústní zkoušky týkající se jedné součásti státní zkoušky. I kdyby se tedy žalobkyně takového jednání vskutku dopustila, nemohla být neplatnost vykonání příslušné součásti státní zkoušky pro toto jednání vyslovena. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že jen pokud by to, co je žalobkyni předestíráno, mohlo vůbec být jednáním naplňujícím některou ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, bylo by důvodu zkoumat ve skutkové rovině, zda se žalobkyně takového jednání vůbec dopustila, jakým konkrétním způsobem a v jakém konkrétním rozsahu, ale i kdyby se žalobkyně takového jednání vskutku dopustila, nemohla být neplatnost vykonání příslušné součásti státní zkoušky pro toto jednání vyslovena. Krajský soud ke shodnému závěru dospěl zcela v souladu se zákonem. V souladu se zákonem krajský soud postupoval i pokud blíže nezkoumal konkrétní skutkové okolnosti věci, zejména to, zda zvuková nahrávka zaslaná [redacted] Univerzitě Palackého vskutku prokazuje, že žalobkyni byla poskytnuta nepřipustná nápověda na dálku. V řízení o kasační stížnosti proto rovněž nebylo potřeba, aby se těmito okolnostmi zabýval Nejvyšší správní soud. Ten se omezil toliko na posouzení jediné rozhodné právní otázky, a sice zda jednání žalobkyně, pokud by se vskutku odehrálo tak, jak jí to stěžovatel předestíral, mohlo vůbec naplnit znak soustavnosti ve smyslu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. O otázce, jakým způsobem se do sféry stěžovatele dostaly informace ohledně údajně podvodného jednání žalobkyně, a o důvěryhodnosti zdroje těchto informací nebylo pro účely rozhodnutí o kasační stížnosti třeba činit si úsudek;

16. - z monitoringu médií Ministerstva spravedlnosti ČR, že dne 25. 6. 2019 byla v tomto monitoringu uvedena zpráva: „Portál Seznam zprávy se v pondělí zabýval případem zaměstnankyně MS – bývalé studentce a dnes zaměstnankyni MS odebrala olomoucká univerzita kvůli podvodu u státnic titul. Právnička ale rozhodnutí zvrátila u krajského soudu. Podle ministerstva tak stále splňuje všechny formální požadavky na vzdělání.“ A dne 26. 6. 2019 zpráva:

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

„Česká televize převzala informaci od serveru seznamzpravy.cz o případu studentky práv, která měla mít údajně u státnic u ucha sluchátko a která pracuje na našem ministerstvu.“;

17. - z potvrzení o sepsání úředního záznamu ze dne 21. 6. 2022, že ředitelka odboru rozvoje lidských zdrojů Ministerstva spravedlnosti ČR potvrzuje, že se žalobkyní byl sepsán záznam týkající se probíhajícího soudního sporu ve věci neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky. Žalobkyně tímto plnila svoji oznamovací povinnost, kdy předmětný záznam, je součástí osobního spisu žalobkyně;
18. - z článků na Facebooku a webových stránkách, že dne 1. 11. 2019 sdílel jeden z uživatelů článek o rozhodnutí soudu, na který reagují diskutující; dne 9. 5. 2019 vyšel článek na Echo24.cz: „Náповěda v uchu. Univerzita chtěla kvůli podvádění odebrat titul, soud to zrušil“, kdy deník Echo24.cz vycházel z rozsudku Krajského osudu v Ostravě, který měl k dispozici. Pod článkem následovaly komentáře; na Seznam Zprávy vyšel článek: „Univerzita ji obvinila z podvodu u státnic, teď pracuje na spravedlnosti. Podle ministerstva to není problém“ a článek „Podvádět u státnic se může. Když to je jednou, o titul zpětně nepřijdete“, kdy tento server měl při psaní článků k dispozici rozsudek Krajského soudu v Ostravě; na serveru ct24.ceskatelevize.cz vyšel článek: „Studentka měla u státnic v uchu sluchátko. Univerzita jí chtěla odebrat titul, soud to odmítl.“; dne 25. 6. 2019 vyšel na serveru prvnizpravy.cz článek „Podvody a pokleslost české společnosti“, ve kterém je zmíněn článek ze SeznamZprávy. Ve člancích je hovořeno o [REDACTED];
19. - z faktury č. 3019000567, že žalobkyni byla Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s.r.o. dne 27. 3. 2019 vystavena faktura za poskytnutí právní služby v částce 7 260 Kč;
20. - z faktury č. 20181124, že žalobkyni byla Advokátní kancelář Boris Vršínský dne 7. 11. 2018 vystavena faktura za poskytnutí právní služby v částce 8 067 Kč;
21. - z jízdenky Českých drah, že dne 2. 9. 2019 stála cesta Praha hl.n. – Pzeň částku 75 Kč;
22. - z jízdenky Českých drah, že dne 2. 9. 2019 stála cesta Plzeň - Praha hl.n. částku 99 Kč;
23. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 30. 8. 2019 hradila žalobkyně částku 500 Kč za imatrikulaci na č.ú. 4811530257/0100;
24. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 28. 2. 2019 hradila žalobkyně částku 600 Kč na č.ú. 4811530257/0100;
25. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 15. 8. 2018 hradila žalobkyně částku 7 260 Kč na č.ú. 620945021/0100;
26. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 11. 4. 2019 hradila žalobkyně částku 7 260 Kč na č.ú. 620945021/0100 pod VS 3019000567;
27. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 9. 11. 2018 hradila žalobkyně částku 8 067 Kč za právní služby na č.ú. 2102184866/2700 pod VS 20181124;
28. - z výpisu z účtu žalobkyně, že dne 1. 10. 2018 hradila žalobkyně kartou částku 2 175 Kč na www.scio.cz;
29. - z dodatku k diplomu žalobkyně z [REDACTED] že žalobkyně absolvovala magisterské studium na Univerzitě Palackého v Olomouci, obor Právo a právní věda, byl jí udělen titul Mgr., v jednotlivých předmětech dosáhla hodnocení A až E (výborně až dobře), celková klasifikace kvalifikace: absolvovala;
30. - z potvrzení o [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

31. - z potvrzení o [REDACTED]
32. - z uplatnění nároku na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. ze dne 3. 10. 2019 a z odpovědi na žádost žalobkyně o náhradu škody a zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb. ze dne 10. 3. 2020, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy sdělilo žalobkyni, že podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona. Zákon č. 82/1998 Sb. dopadá tedy pouze na situace, kdy ke škodě nebo nemajetkové újmě došlo při výkonu státní správy; z oblasti samosprávy se pak vztahuje pouze na orgány územních samosprávných celků. Tvorba a uskutečňování studijních programů stejně jako rozhodování o právech a povinnostech studentů je dle § 6 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, samosprávnou působností veřejných vysokých škol. Řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky spadá pod uskutečňování studijních programů a rozhodování o právech a povinnostech studentů, tj. náleží do samosprávné působnosti univerzity. Nárok žadatelky nemá oporu v zákoně č. 82/1998 Sb. Ministerstvo dospělo k závěru, že posuzovaná věc spadá do oblasti samosprávné působnosti univerzity, tudíž v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu žadatelce zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb. nemůže poskytnout, ba ani nahradit vzniklou škodu. Podle citovaného rozsudku v případě samostatné působnosti je za škodu (újmu) odpovědná sama veřejná vysoká škola podle obecných předpisů o náhradě újmy. Ministerstvo konstatuje, že žádosti s ohledem na výše uvedené nelze vyhovět;
33. - z dopisu žalobkyně ze dne 24. 9. 2019 adresovaného rektorovi žalované, že jej žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že dne 9. 9. 2019 uplynula lhůta 150 dnů k vydání nového rozhodnutí a že v případě nečinnosti podá žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti;
34. - z usnesení rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 11. 11. 2019 č.j. UPOL-150490/9410-2019, že se řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky zastavuje, a to s odkazem na závazný právní názor uvedený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 123/2019-57 ze dne 31. 10. 2019, když žalobkyně se svým jednáním, které je jí kladeno za vinu, nenaplnila všechny znaky skutkové podstaty, a to zejména, nejednala soustavně nebo opakovaně;
35. - z usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 65 A 74/2019-43 ze dne 6. 12. 2019, že žalobou doručenu Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 26. 9. 2019 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v nevydání nového rozhodnutí podle § 47c zákona č. 111/1998 Sb. Podáním doručeným krajskému soudu dne 15. 11. 2019 vzala žalobkyně žalobu zpět z důvodu pozdějšího chování žalované, která vydala usnesení ze dne 11. 11. 2019, č. j. UPOL-150490/9410-2019, jímž zastavila řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky. Jelikož žalobkyně vzala žalobu zpět, krajský soud řízení pro zpětvzetí žaloby zastavil;
36. - z žádosti [REDACTED] o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 29. 7. 2019 a jejího vyřízení ze dne 2. 8. 2019, že žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě kasační stížnost,
37. - z žádosti [REDACTED] o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 5. 6. 2019 a jejího vyřízení ze dne 18. 6. 2019, že žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě

stanovisko přezkumné komise ze dne 25. 6. 2018 a rozhodnutí rektora ze dne 31. 8. 2018 č.j. UPOL-109065/9410-2018;

38. - z žádosti [REDAKCE] o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 12. 5. 2019 a jejího vyřízení ze dne 16. 5. 2019, že žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě rozhodnutí rektora ze dne 31. 8. 2018 č.j. UPOL-109065/9410-2018;
39. - z podnětu [REDAKCE] ze dne 21. 3. 2018 zaslaného rektorovi žalované, že [REDAKCE] učinil podnět k zahájení řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky nebo její součásti žalobkyní, kdy zkouška byla vykonána na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, dne [REDAKCE] Žalobkyně dle jeho tvrzení vykonala státní závěrečnou zkoušku z předmětu „správní právo“ a „trestní právo“ za pomoci jeho osoby, když s ní, byla po celou dobu výkonu zkoušky v telefonickém kontaktu, a to za pomoci technického zařízení – miniaturního reproduktoru v uchu a k němu dodávanému mikrofonu skrytému pod šaty. Jako důkaz doložil telefonický záznam hovoru uskutečněného z telefonního čísla žalobkyně na jeho číslo a výtisk obrazovky (prinstscreen) ze software All Calls Recorder (ACR), dle kterého je záznam telefonátu dlouhý 1 hodinu 8 minut 33 sekund a byl uskutečněn dne [REDAKCE] (čas počátku);
40. - z nahrávky na CD nosiči, že tato zachycuje průběh zkoušky, jsou zde slyšitelné dva hlasy, ženský, který vykonává zkoušku, a mužský, který odpovídá předem na otázky nebo na dané téma;
41. - z emailu [REDAKCE] ze dne 8. 7. 2018, že na základě nahrávky může [REDAKCE] konstatovat, že tato zachycuje průběh zkoušení žalobkyně v rámci státní závěrečné zkoušky, kdy byla schopna rozeznat hlasy obou zkoušejících, kdy třetí zkoušející byla ona sama. Záznam odpovídá standardnímu průběhu zkoušky. Nevzpomíná si na žádnou anomálii či nezvyklost v průběhu zkoušky;
42. - z předžalobní výzvy ze dne 1. 7. 2020 a dokladu o doručení, že právní zástupce žalobkyně vyzval žalovanou k úhradě částky 575 826 Kč nejpozději do 31. 8. 2020. Výzva byla žalované doručena dne 7. 8. 2020;
43. - z emailu [REDAKCE] (právnická fakulta, UP Olomouc, člen přezkumné komise) ze dne 7. 12. 2018, že sděluje [REDAKCE] že si není vědom, že by někomu, kdo o řízení neměl vlastní informace, říkal detaily o jeho průběhu kryté mlčenlivostí. Kdy existují minimálně 2 studenti, kteří měli přístup k samotnému podnětu oznamovatele a všem souvisejícím materiálům, jelikož pro oznamovatele pracují a mají přístup k systému, kde oznámení a další materiály byly uloženy (kdy studentů právnické fakulty tam studuje více);
44. - z komunikace [REDAKCE] a žalobkyně na Facebooku, že se 18. 9. 2018 dotazoval [REDAKCE] žalobkyně, zda má spor s fakultou s tím, že nějaké slečně její přítel pomáhal na státnicích na dálku a po rozchodu poslal nahrávku na fakultu, což slyšel od bývalých spolužáků;
45. - z výpovědi svědka [REDAKCE] že žalobkyně je jeho bývalá spolužačka a kamarádka, co se týče informací, které se probíraly ohledně státnic u žalobkyně, tak to, co se za první objevilo v médiích, že tam byl nějaký problém, že se to šetřilo. Nevzpomíná si odkud ani od koho se informace dozvěděl, pravděpodobně to bylo, když byli s partou na pivu a někdo tam hodil drb do placu, ale kdo konkrétně, to si nevzpomíná, nemůže ani stoprocentně říct, že to bylo při této příležitosti. Jestli to věděl někdo další, nebo ne, to také neví. Když se o této informaci poprvé dověděl, hovořilo se podvodu při státnicích, že měla mít sluchátko, je ale možné, že se to dozvěděl až z následných zdrojů, vše mu splývá dohromady. Zaznělo tam, že zástupcem žalobkyně měl být JUDr. Sokol, neví, kdy přesně se to dověděl. Na dotaz, zda byl [REDAKCE] autorem těchto drbů, tak takovéto jméno tam nezaznělo a ani se po něm nepídil. Vše, co ve škole žalobkyně dělala, si vydřela, patřila mezi nejlepší studenty, škole dávala mnohem více než ostatní;

46. - z výpovědi svědka [REDACTED] že žalobkyně je jeho bývalá spolužačka. Neoficiálně se dozvěděl o této záležitosti asi čtyři roky zpátky, kdy první konkrétní informace se dozvěděl od žalobkyně, v té době pracoval na oddělení boje proti korupci MS. Něco předtím zaznamenal a viděl ji následně pracovat na oboru legislativy, kdy se s ním spojila interní linkou, a kromě několika jaderných oslovení, mu v podstatě sdělila všechny informace do podrobnosti i včetně odkladného účinku rozhodnutí, pak následně se další informace a sdělení dozvěděl ze Seznamu. U telefonního hovoru byli další tři kolegové, kdy tento byl tak nahlas, že to bylo slyšet po celé kanceláři. Neví, kdo konkrétně sdělil prvotní informace, prostě tato informace kolovala na Facebooku, možná i mezi přáteli na pivu, konkrétně jen něco o sluchátku v uchu. V den tohoto hovoru v rámci povinnosti oznámení podle zákona o státní službě dal podnět, aby se to interně prověřilo, a dále se o to nezajímal. Podnět podával na základě informací, která mu sdělila žalobkyně. Nechtěl z hovoru se žalobkyní vyvozovat žádné následky, proto uvedl, že informace získal od studentů nebo od fakulty, nikoliv od ní. Pokud by byla nevinná, aby se to dále neřešilo, nedával žádné konkrétní oznámení, ale jen podnět, aby se to prověřilo. Pan [REDACTED] byl spolužák, nic bližšího k němu neví, znal ho jen od vidění;
47. - z výpovědi svědka [REDACTED] že je dlouholetý přítel žalobkyně, je absolventem žalované, v době, kdy to všechno probíhalo, s ním žalobkyně bydlela, celou záležitost spolu probírali. Přípravoval se s žalobkyní na její státnice, podporoval ji. Podporoval ji i u státnic. Byl přítomen státní závěrečné zkoušce žalobkyně, ale ničeho si nevšiml. Byl přítomen před místností, kde probíhala státní závěrečná zkouška. U samotné zkoušky, kdy žalobkyně byla zkoušena, přítomen nebyl. Věděl to tedy jako první, sesypala se a plakala, řešili to spolu dnem i nocí. Zvažovala, zda má zůstat na fakultě nebo odejít. Jak se pak následně rozhodla to řešit, se dozvěděl až později, protože u toho nebyl. Řekla, že se chce přestěhovat, změnit práci, a už spolu v takovém kontaktu nebyli. První informace se dozvěděl od samotné žalobkyně, pak narazil asi na dva články na internetu. V době, kdy nastoupila do jiného zaměstnání v Praze [REDACTED]
48. - z výpovědi svědka [REDACTED] snoubence žalobkyně, že jsou s žalobkyní partnery od září 2018, předtím spolu pracovali jako kolegové. Nevěděl, že je v řízení, řekla mu to, bylo mu jasné, že se něco děje, to bylo někdy v říjnu, listopadu. [REDACTED] O odebrání titulu se pak spolu bavili až později, nebyla to pro ni jednoduchá věc. Řešili pak v té době sestěhování, promítalo se to i do osobního života, nevěděli, jestli bude mít práci nebo ne. Promítalo se to také v práci, kdy tam proběhlo monitoringem, že určitá osoba řeší odebrání titulu. V práci se to pak probíralo všude, všichni o tom mluvili. Problémy žalobkyně [REDACTED] před září 2018 z pozice kolegy neřešil, to až poté, co byli partnery, tedy až po září 2018 a veškeré informace měl od [REDACTED]
49. - z výpovědi svědkyně [REDACTED] matky žalobkyně, že všechno rozebíraly s dcerou od začátku, věděla úplně o všem, kdy jí dcera oznámila, že její bývalý partner uvedl obvinění, že podváděla u závěrečné zkoušky. Bylo to složité období, nelehká situace pro ni i pro celou rodinu, byl to pro ně úspěch, že se dostala na VŠ. Dcera se z toho často hroutila, nevěděli, jestli jí zůstane práce, protože získala práci na Ministerstvu spravedlnosti, což byl pro ně také velký úspěch. Také si chtěla zařídit bydlení, ale nebyla si jista, jestli bude mít práci, nevěděla, co bude, [REDACTED] Neví, proč by dcera měla podvádět u zkoušky, když její výsledky byly do té doby tak dobré. V souvislosti se všemi skutečnostmi, které uváděla žalobkyně v souvislosti s panem [REDACTED] se žalobkyně takto nechovala, liší se to podstatným způsobem, to není skutečnost, která zruší celou vaši budoucnost. Rozchody jsou běžné, není to takový zásah do života, kdy co se týče [REDACTED] a udělala to tak, ale tyto skutečnosti nejsou tak hrozné, jako že 8 let studujete, včetně gymnázia, máte jasný cíl a někdo vám to jen tak vezme, celá budoucnost a celý život je v tu chvíli v troskách;

50. - z výpovědi svědka [REDACTED] že jsou kolegové z práce, dá se říci, že dobří, kdy pracovali na ministerstvu na jednom oddělení, a to po dobu asi 1 a 1/2 roku, od května 2018 do února 2020. Po dobu covidu se nestýkali, a to ani pracovní a ani osobně, a v období od června 2021 do listopadu 2021, kdy žalobkyně [REDACTED] byl formálně jejím nadřízeným. Ví, že řešila kauzu ohledně odebrání titulu a státních zkoušek, bylo to medializováno, podrobnosti nemá jiné, než z médií, sám se jí na to nevyptával. Ví, že to nesla velmi těžce, byla frustrovaná z toho, jaký dopad to má na její práci, svěřila se mu, že to vnímá jako omezující fakt, že to na ni vrhá negativní světlo a chtěla si v rámci [REDACTED] [REDACTED] V jejich profesi je dobré jméno důležité. V práci byla vnímána negativně, byla upozadována. Po odebrání titulu zaznamenal na pracovišti určitý despekt, nedůvěru, také podezření, že to, co bylo medializováno, by mohla být pravda. O této kauze se dověděl z médií a také někdy během té doby přišel dotaz na tiskové oddělení ministerstva;
51. - z výpovědi svědka [REDACTED] že je bývalým partnerem žalobkyně, nestýkají se po dobu 5 let, k žalobkyni žádný vztah nemá. Co se týče kauzy ohledně státní závěrečné zkoušky žalobkyně u žalované, tak je to už delší doba 5-6 let z r. 2018. Přesně si to již nepamatuje. Ví, že oznamoval nějaké skutečnosti ve vztahu k výkonu zkoušky žalobkyně u žalované. V době konání zkoušky byli se žalobkyní ve vztahu. Žalobkyně vykonávala státní závěrečnou zkoušku asi z veřejného práva a nebyla si jistá, a tak se dohodli, že jí pomůže. Realizovali to tak, že měla sluchátko v uchu, a on jí sděloval odpovědi. Fungovalo to přes bluetooth a hands free. Hovor byl uskutečněn přes mobilní telefon, kdy se mu do telefonu nahrávají automaticky všechny hovory, tyto tam zůstávají po celou dobu, je to tak z toho důvodu, aby měl hovory archivované, nijak to s touto věcí nesouviselo, hovory se mu nahrávaly před touto věcí i po ní, nahrávají se mu dodnes. Pak se s žalobkyní pohádali, dávala na něj podněty na policii, a proto dal na ni tento podnět. Co se týče toho, od koho vzešel podnět k použití nápovědy, tak asi 3 měsíce před tím obecně hovořili o tom, že tyto možnosti existují a že to někteří lidé dělají. Doučoval žalobkyni z veřejného práva a asi 2 týdny před zkouškou mu sdělila: „Myslím, že chci to sluchátko“. Neví, kdo první začal na toto téma hovořit, ale konkrétní návrh bylo rozhodnutí žalobkyně, protože první pokus zkoušky nevykonala. Nahrávka není falzum, je to nahrávka hovoru, který pak následně přes aplikaci stáhl, vylučuje jakýkoliv zásah do této nahrávky, nebyla nijak upravená. Když podal podnět, tak nějaké další informace mu pak sdělili kolegové ze zaměstnání, protože studovali na té samé škole, té věci nevěnoval dále pozornost, má za to, že sdělil některým osobám, že byl podán podnět, ale jiné informace nesdělil;
52. - z výpovědi žalobkyně, že vzdělání je pro ni celý život důležité, byla první v rodině, kdo se dostal na vysokou školu, v roce 2016 pracovala u [REDACTED] na začátku roku 2017 si spolu začali, měli poměr, kdy [REDACTED] je prudce inteligentní, ale není stabilní, ale do té doby pouze seděla na koleji a řekla si, že by bylo fajn si užít, kdy jí nabídl zábavu, cestovali, bral ji na večere. Na začátku roku 2018 [REDACTED] a nabídl jí, ať se k němu přestěhuje, to bylo na konci února, moc dlouho to však nevydrželo, hádali se, kdy den po promoci se pohádali, protože ho nepozvala na promoční oběd, kdy nechtěla, aby byl s její rodinou. Hádky trvaly celý den, promoce byly v pátek a on jí v sobotu večer řekl, aby mu zaplatila nájem, chtěl peníze hned, jinak ať vypadne, bylo 8 večer, byla ve [REDACTED] chtěl po ní podepsat směnku, zavřel ji na balkon, byla jí zima, hrozně jsem se bála, pak ji pustil s tím, ať to podepíše, jinak, že ji vyhodí, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] když odcházel, tak jí sebral kabelku včetně dokladů, peněz i diplomu. [REDACTED] [REDACTED] Od té doby se jí snažil udělat ze života peklo, vyhodil ji z práce, zpětně ji odhlásil ze zaměstnání, aby nedostala žádnou podporu, žádnou neschopenku, nevyplatil jí žádnou výplatu, byla bez peněz, začaly jí chodit výhrůžné emaily, že ji zničí, připraví o titul, že

zůstane sama [redacted] a to všechno kvůli tomu, že se mu neomluvila a nebyla pokorná. Zpočátku jeho výhrůžky nebrala vážně, ale na konci dubna jí pak do datovky přišlo od rektora, že zahájili správní řízení o zneplatnění závěrečné zkoušky. Zhroutil se jí svět, ale pořád věřila, že se to nějak vysvětlí, že vše studovala řádně, také podala své vysvětlení, ale už při nahlížení do spisu viděla, že jí nevěří, že nikoho pravda nezajímá. Oslovila JUDr. Sokola, že jí pomůže, ale věc dostal nějaký jeho společník, který jí nepomohl. To bylo v létě 2018, kdy v květnu 2018 nastoupila na ministerstvo, tam nastupovala s tím, že neví, kdy škola rozhodne a zda jí titul seberou, v práci to bylo znát, nevěděla, jak dlouho tam bude, jestli se má hlásit do odborných skupin, nechtěla navazovat žádné vztahy. Pak přišlo rozhodnutí, že jí státnice zneplatnili a ona se sesypala, protože jí vzali všechno. [redacted]

[redacted] V září se pak rozhodla, že bude bojovat, že podá správní žalobu, nakonec si ji sepsala sama. V březnu 2019 pak proběhlo u Krajského soudu řízení, u jednání bylo asi 10 - 15 lidí, všechno spolužáci z fakulty, které znala, ale ne, aby ji podpořili, ale chtěli vidět, jak jí seberou titul. Nakonec soud vyhrála, ale asi měsíc na to ji kontaktoval novinář, volal jí do práce, ptal se na soudní řízení, rozhovor pak dal na Seznam.cz, kde ji poznali členové rodiny, když s ním odmítla mluvit, kontaktoval tiskové oddělení ministerstva, takže se to řešilo oficiálně přes ředitelku, náměstkyni, vedoucí a musela vysvětlovat co se děje, také proběhl 2 dny monitoring, že zaměstnankyně legislativy má tento problém, spousta kolegů se s ní přestala bavit, to byla pro ni další rána, nechtěla chodit do práce, vše jí bylo jedno, nikoho nezajímalo jak to skutečně bylo. [redacted] byl schopen všeho, falšoval lékařské zprávy, jeho bratr je programátor, takže vymyslel geniální systém na spisy, není pro něj problém vytvořit cokoli. Když se v rámci správního řízení dostala k CD s nahrávkou, vůbec netušila, co to je, netušila, jak by mohla vzniknout, jen ví, že mluvila s [redacted] před tím, než vstoupila do zkušební místnosti, kdy tato je v suterénu, není tam signál, nefungují tam telefony. Netuší, jak to udělal, a hlavně ani fakulta nezkoumala, jak to vzniklo, jestli jde o originál, jestli tam ten hlas někdo nedoplnil, a to i přesto, že členka zkušební komise řekla, že tam nic podezřelého nebylo, fakultu to nezajímalo, zničili jí život, a to na základě jednoho důkazu od pochybné osoby.

53. Z ostatních provedených důkazů (nepodepsané znění smlouvy o právní službě č. 19/03739, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 2/2020 – 38 ze dne 16. 7. 2020) neučinil soud žádná pro rozhodnutí ve věci relevantní skutková zjištění, když v případě prvního jde o nepodepsaný dokument a druhý se netýká uplatněného nároku žalobkyně.
54. Po vrácení věci odvolacím soudem provedl soud k důkazu výpis [redacted]
[redacted]
[redacted]
55. Na základě provedených důkazů učinil soud tento závěr o skutkovém stavu: Žalobkyně jako studentka studia na právnické fakultě žalované vykonala dne [redacted] státní zkoušku z předmětů KPT/NSZZ3 a VPK/NSZZ2. Dále dne [redacted] vykonala státní zkoušku z předmětu SPK/NSZZ1, přičemž se jednalo o poslední část státní zkoušky a žalobkyně se stala absolventkou studia, kdy získala titul Mgr. Na základě z podnětu [redacted] ze dne 21. 3. 2018 zasláno rektorovi žalované, zahájila žalovaná dne 19. 4. 2018 správní řízení o vyslovení neplatnosti státní závěrečné zkoušky. V květnu 2018 nastoupila žalobkyně do zaměstnání na Ministerstvo spravedlnosti ČR, odbor legislativní. Dne 31. 8. 2018 vydal rektor Univerzity Palackého v Olomouci rozhodnutí č.j. UPOL-109065/9410-2018, kterým vyslovil neplatnost vykonání součásti státní zkoušky z předmětů KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo. Zasilatel podnětu vylíčil průběh součásti státní závěrečné zkoušky žalobkyně z předmětů KPT/NSZZ3 Trestní právo a VPK/NSZZ2 Správní právo ze dne [redacted] kdy dle jeho sdělení měla žalobkyně za pomoci jeho osoby, když s ním byla po celou dobu výkonu státní závěrečné zkoušky v telefonickém kontaktu za pomoci technického zařízení sdělovat

příslušnou otázku a naslouchat reprodukci svých vlastních zápisků, které jí zaslátel během hovoru předčítal. K doložení svých tvrzení zaslátel zaslal záznam telefonního hovoru na CD (kdy z nahrávky na CD nosiči bylo zjištěno, že tato zachycuje průběh zkoušky, jsou zde slyšitelné dva hlasy, ženský, který vykonává zkoušku, a mužský, který odpovídá předem na otázky nebo na dané téma) a výtisk obrazovky mobilního telefonu ze softwaru All Call Record, kterým prokazoval okamžik započetí hovoru a jeho trvání. ██████████ sdělil, že hovor byl uskutečněn přes mobilní telefon, kdy se mu do telefonu nahrávají automaticky všechny hovory, tyto tam zůstávají po celou dobu, je to tak z toho důvodu, aby měl hovory archivované, nijak to s touto věcí nesouviselo, hovory se mu nahrávaly před touto věcí i po ní, nahrávají se mu dodnes. Dne 2. 5. 2018 jmenoval rektor žalované členy přezkumné komise a požádal je o sdělení svého stanoviska. Žalobkyně vylíčila její vzájemný vztah se zaslátelkem podnětu, vyjádřila svoji domněnku, proč byl podnět učiněn a zpochybnila legálnost porřízení nahrávky, kdy hovořila o náhodném hovoru, když z nahrávky není patrná vzájemná interakce mezi ní a zaslátelkem podnětu. Přezkumná komise doporučila rektorovi vyslovit neplatnost vykonané součásti státní závěrečné zkoušky, když dle jejího stanoviska se u nahrávky jednalo jednoznačně o oboustrannou komunikaci. Přezkumná komise došla k závěru, že ze strany žalobkyně šlo o úmyslné jednání, zcela vědomě a cíleně komunikovala za pomoci mobilního telefonu se zaslátelkem podnětu po celou dobu přípravy i průběhu státní závěrečné zkoušky, kdy přezkumná komise vyhodnotila jednání žalobkyně jako soustavné, které trvalo po celou dobu trvání státní závěrečné zkoušky. Ze členů komise státních zkoušek se vyjádřil pouze jediný ██████████ který uvedl, že předmětná nahrávka skutečně zachycuje průběh zkoušení žalobkyně v rámci státní závěrečné zkoušky, kdy tento člen rozeznal hlasy obou dalších zkoušejících, kdy si nevšiml žádné anomálie při výkonu této zkoušky žalobkyní. Ze soupisu otázek pak rektor žalované zjistil, že kombinací otázek, která je slyšitelná ze záznamu telefonního hovoru, si žádný jiný student příslušné zkušební komise v ten den nevylosoval. Rektor žalované po zvážení všech okolností a důkazů došel k závěru, že bylo naplněno to, že žalobkyně při vykonání součásti státní zkoušky dne ██████████ jednala tak, že v důsledku jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v ust. § 47c odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách, nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, přičemž šlo o jednání soustavné. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, jejíž podání mělo odkladný účinek, a rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2019 č.j. 64 A 18/2018-47 bylo rozhodnutí Rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 8. 2018 č. j. UPOL-109065/9410-2018 zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžejní námitkou v projednávané věci je, že vytýkaným jednáním žalobkyně nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty právní normy, pod kterou žalovaná jednání podřadila. Kdy nebyl naplněn znak soustavnosti jednání, což je zcela podstatný znak pro rozhodnutí ve věci, neboť při nenaplnění formálních znaků předmětné skutkové podstaty pozbývají v zásadě ostatní námitky žalobkyně na významu. Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka žalobkyně je důvodná. Co se týče skutkové podstaty obsažené v § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, pod kterou žalovaná jednání žalobkyně podřadila, podle krajského soudu jsou znaky této skutkové podstaty naplněny pouze tehdy, jestliže se osoba dopustí úmyslného jednání proti dobrým mravům, které není specifikováno v písm. a) § 47c odst. 2, a v důsledku tohoto jednání nesplní nebo splní jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, přičemž se však musí jednat o jednání soustavné nebo opakované. Z předmětného ustanovení nevyplývá, že by znak soustavnosti, tím méně znak opakujícího se jednání, mohl být naplněn úmyslným jednáním proti dobrým mravům pouze v průběhu vykonávání konkrétní státní zkoušky či její součásti, příp. obhajoby disertační práce, tak jak učinila žalovaná, když za soustavné jednání považovala jednání žalobkyně v průběhu 60-70 minut státní zkoušky. Výklad, že se žalobkyně dopouštěla úmyslného

(tvrzeného podvodného) jednání soustavně (tudíž opakovaně) celou dobu v průběhu konání státní zkoušky, tedy jinými slovy, každou minutu průběhu státní zkoušky a že tudíž je tím znak soustavnosti naplněn, je neudržitelný. Krajský soud tedy na rozdíl od žalované dospěl k závěru, že v případě žalobkyni vytýkaného jednání nemohlo dojít k naplnění podmínek stanovených § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách v části skutkové podstaty, pod kterou toto jednání podřadila žalovaná. Rozhodnutí žalované je tudíž nezákonné. S ohledem na uvedené závěry se krajský soud již blíže nezabýval jednotlivými námitkami procesního charakteru, zejména použitelností zvukové nahrávky, nevyslechnutím navrhovaných svědků, včetně členů zkušební komise a dalšími. Správní orgány, žalovanou nevyjímaje, musí ve smyslu § 3 správního řádu postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalovaná dne 25. 4. 2019 kasační stížnost, kdy požádala o přiznání odkladného účinku kasačního stížnosti. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 26. 9. 2019 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v nevydání nového rozhodnutí podle § 47c zákona č. 111/1998 Sb. Nejvyšší správní soud do podání žaloby na nečinnost ze strany žalobkyně nerozhodl o přiznání odkladného účinku. Dne 31. 10. 2019 rozhodl rozsudkem č.j. 2 As 123/2019-32 tak, že kasační stížnost žalované byla zamítnuta s odůvodněním, že již ze samotné citace rozhodného ustanovení zákona, zejména pak z definice skutkových podstat uvedené v § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách, je patrné, že vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce připadá v úvahu jen u relativně malé množiny všech „nemravných“ jednání, jež si lze u studentů vysokých škol v souvislosti s plněním jejich studijních povinností představit a jež se v praxi podle obecných lidských zkušeností dějí. Zákonodárce ustanovení § 47c odst. 2 zákona o vysokých školách koncipoval s představou, že při studiu se zkrátka nepoctivostí spojené s plněním studijních povinností (opisování, napovídání, využívání taháků a jiných podobných nepřípustných triků) v jisté míře dějí, třebaže to je nežádoucí. Pokud nepřekročí jistou míru, nemají být důvodem následného zneplatnění vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce. Pokud se vskutku stalo to, co je žalobkyni předestíráno, pomoc, kterou by při skládání výše uvedené součásti státní zkoušky náповědou získala, by byla významná. Žalobkyně by nicméně ani tak danou součástí státní zkoušky nesložila, aniž by měla podstatné povědomí o právních pojmech a institutech, které byly předmětem zkoušky. Jinak řečeno, ani s náповědou, pokud k ní došlo tak, jak je žalobkyni předestíráno, by státní zkoušku nemohla složit, pokud by neměla určitou orientaci v materii, z níž byla zkoušena. Jen pokud by to, co je žalobkyni předestíráno, mohlo vůbec být jednáním naplňujícím některou ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, bylo by důvodu zkoumat ve skutkové rovině, zda se žalobkyně takového jednání vůbec dopustila, jakým konkrétním způsobem a v jakém konkrétním rozsahu. Nutnou podmínkou naplnění znaků některé ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách však je ještě to, že výše uvedené jednání muselo mít i určité specifické znaky nebo specifické následky. Zákon rozlišuje tři možné alternativy: V první řadě může být úmyslné jednání jsoucí ve významném rozporu s dobrými mravy jednání *soustavné*. Nebo může být toto jednání *opakované*. Posledním případem je, že takovým jednáním byla *podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu*. Pouhé jedno jediné takovéto jednání k naplnění zákonné podmínky opakovanosti nestačí. Je nepochybné, že pokud by žalobkyně vskutku jednala tak, jak jí je předestíráno, šlo by o jednání v přímém úmyslu. Žalobkyně by musela vědět, že využívá určité technické zařízení a komunikuje na dálku s osobou, jež jí napovídá, pokud by poslouchala přes technické zařízení slova této osoby, umožnila jí seznámit se se zadáním zkušebních otázek a na pokyn této radící osoby jí sama signalizovala zpět odpovědi na určité doplňující dotazy pomáhající lépe cílit náповědu. V tomto

smyslu by šlo o jednání cílené, systematické, promyšlené, vedené chladným rozumem orientovaným na nemravný výsledek. To však z takového jednání ještě nečiní jednání soustavné. K naplnění tohoto znaku by bylo třeba, aby k cílenosti jednání přibyla opakovanost směřující k dosažení širšího, tedy nikoli jen jednorázovým jednáním dosažitelného záměru. Nic takového však stěžovatel netvrdí; podle něho se podvodné jednání týkalo jen jediné ústní zkoušky týkající se jedné součásti státní zkoušky. I kdyby se tedy žalobkyně takového jednání vskutku dopustila, nemohla být neplatnost vykonání příslušné součásti státní zkoušky pro toto jednání vyslovena. O otázce, jakým způsobem se do sféry stěžovatele dostaly informace ohledně údajně podvodného jednání žalobkyně, a o důvěryhodnosti zdroje těchto informací nebylo pro účely rozhodnutí o kasační stížnosti třeba činit si úsudek. Dne 11. 11. 2019 vydal rektor Univerzity Palackého v Olomouci usnesení č.j. UPOL-150490/9410-2019, kterým se řízení o vyslovení neplatnosti vykonání součásti státní zkoušky zastavuje, a to s odkazem na závazný právní názor uvedený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 123/2019-57 ze dne 31. 10. 2019, když žalobkyně se svým jednáním, které je jí kladeno za vinu, nenaplnila všechny znaky skutkové podstaty, a to zejména, nejednala soustavně nebo opakovaně. Usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 65 A 74/2019-43 ze dne 6. 12. 2019 bylo řízení o žalobě žalobkyně na ochranu proti nečinnosti žalované na základě zpětvzetí žaloby zastaveno.

56. Dne 18. 9. 2018 se dotazoval [REDAKCE] žalobkyně, zda má spor s fakultou s tím, že nějaké slečně její přítel pomáhal na státnicích na dálku a po rozchodu poslal nahrávku na fakultu, což slyšel od bývalých spolužáků. [REDAKCE] si nevzpomíná odkud ani od koho se informace dozvěděl. Zaznělo tam, že zástupcem žalobkyně měl být JUDr. Jméno [REDAKCE] tam nezaznělo. [REDAKCE] se první konkrétní informace dozvěděl od žalobkyně. Neví, kdo konkrétně sdělil prvotní informace, tato informace kolovala na Facebooku, jen něco o sluchátku v uchu. [REDAKCE] (právnícká fakulta, UP Olomouc, člen přezkumné komise) dne 7. 12. 2018 sdělil [REDAKCE] že si není vědom, že by někomu, kdo o řízení neměl vlastní informace, říkal detaily o jeho průběhu kryté mlčenlivostí. Kdy existují minimálně 2 studenti, kteří měli přístup k samotnému podnětu oznamovatele a všem souvisejícím materiálům, jelikož pro oznamovatele pracují a mají přístup k systému, kde oznámení a další materiály byly uloženy (kdy studentů právnické fakulty tam studuje více). Když podal podnět, tak nějaké další informace mu pak sdělili kolegové ze zaměstnání, protože studovali na té samé škole, on sám sdělil některým osobám, že byl podán podnět, kdy jiné informace nesděloval.
57. Dne 9. 5. 2019 vyšel článek na Echo24.cz: „Nápopověda v uchu. Univerzita chtěla kvůli podvádění odebrat titul, soud to zrušil“, kdy deník Echo24.cz vycházel z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, který měl k dispozici. Dne 25. 6. 2019 vyšel na serveru prvnizpravy.cz článek „Podvody a pokleslost české společnosti“, ve kterém je zmíněn článek ze SeznamZpravy. Ve článkách je hovořeno o [REDAKCE] Dne 1. 11. 2019 sdělil jeden z uživatelů na Facebooku článek o rozhodnutí soudu. Dne 12. 5. 2019 požádal [REDAKCE] žalovanou o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě rozhodnutí rektora ze dne 31. 8. 2018 č.j. UPOL-109065/9410-2018. Dne 5. 6. 2019 požádal [REDAKCE] o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě stanovisko přezkumné komise ze dne 25. 6. 2018 a rozhodnutí rektora ze dne 31. 8. 2018 č.j. UPOL-109065/9410-2018. Dne 29. 7. 2019 požádal [REDAKCE] o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy žalovaná poskytla žadateli v anonymizované formě kasační stížnost.
58. Od května 2018 byla žalobkyně zaměstnána na Ministerstvu spravedlnosti ČR – odbor legislativy, kdy při pravidelném monitoringu médií Ministerstva spravedlnosti ČR byla dne 25. 6. 2019 v tomto monitoringu uvedena zpráva: „Portál Seznam zprávy se v pondělí zabýval případem zaměstnankyně MS – bývalé studentce a dnes zaměstnankyni MS odebrala olomoucká univerzita kvůli podvodu u státnic titul. Právnička ale rozhodnutí zvrátila u krajského soudu. Podle

ministerstva tak stále splňuje všechny formální požadavky na vzdělání.“ A dne 26. 6. 2019 zpráva: „Česká televize převzala informaci od serveru seznamzpravy.cz o případu studentky práv, která měla mít údajně u státnic ucha sluchátko a která pracuje na našem ministerstvu.“ Se žalobkyní byl sepsán záznam týkající se probíhajícího soudního sporu ve věci neplatnosti součástí státní závěrečné zkoušky. Žalobkyně tímto plnila svoji oznamovací povinnost, kdy předmětný záznam je součástí osobního spisu žalobkyně u MS ČR.

59.

60. Žalobkyně během studia u žalované začala v roce 2016 pracovat u [REDACTED] od začátku roku 2017 byla jeho partnerkou, [REDACTED] po promoci s ním vztah ukončila [REDACTED] on v návaznosti na to ukončil její pracovní poměr a na konci dubna 2018 bylo zahájeno správní řízení o zneplatnění závěrečné zkoušky. V květnu 2018 žalobkyně nastoupila na Ministerstvo spravedlnosti ČR, žalobkyně tam nastupovala s tím, že neví, kdy škola rozhodne a zda jí titul seberou, nevěděla, jak dlouho tam bude, jestli se má hlásit do odborných skupin, nechtěla navazovat žádné vztahy. Po rozhodnutí o zneplatnění státnic [REDACTED]

[REDACTED] Tato otázka se řešila i v zaměstnání žalobkyně, proběhlo monitoringem, že určitá osoba řeší odebrání titulu. [REDACTED] kolegoval žalobkyně z práce, po rozhodnutí o odebrání titulu žalobkyni zaznamenal na pracovišti určitý despekt, nedůvěru, také podezření, že to, co bylo medializováno, by mohla být pravda. O této kauze se dověděl z médií.

61. Z nahrávky na CD nosiči, z emailu [REDACTED] ze dne 8. 7. 2018 a z výpovědi svědka [REDACTED] bylo zjištěno, že byla pořízena nahrávka, která zachycuje průběh zkoušky, jsou zde slyšitelné dva hlasy, ženský, který vykonává zkoušku, a mužský, který odpovídá předem na otázky nebo na dané téma. [REDACTED] členka zkušební komise, uvedla, že nahrávka zachycuje průběh zkoušení žalobkyně v rámci státní závěrečné zkoušky, kdy byla schopna rozeznat hlasy obou zkoušejících, kdy třetí zkoušející byla ona sama. Záznam odpovídá standardnímu průběhu zkoušky. [REDACTED] bývalý partner žalobkyně, vypověděl, že v době konání zkoušky byli se žalobkyní ve vztahu. Žalobkyně vykonávala státní závěrečnou zkoušku a nebyla si jistá, a tak se dohodli, že jí pomůže. Realizovali to tak, že měla sluchátko v uchu, a on jí sděloval odpovědi. Fungovalo to přes bluetooth a hands free. Hovor byl uskutečněn přes mobilní telefon, kdy se mu do telefonu nahrávají automaticky všechny hovory, tyto tam zůstávají po celou dobu, je to tak z toho důvodu, aby měl hovory archivované, nijak to s touto věcí nesouviselo, hovory se mu nahrávaly před touto věcí i po ní, nahrávají se mu dodnes. Nahrávku hovoru pak následně přes aplikaci stáhl. Naopak žalobkyně uvedla, že netuší, jak mohla nahrávky vzniknout, ví, že mluvila s [REDACTED] před tím, než vstoupila do zkušební místnosti, kdy tato je v suterénu, není tam signál, nefungují tam telefony. Netuší, jak to udělal, a hlavně ani fakulta nezkoumala, jak to vzniklo, jestli jde o originál, jestli tam ten hlas někdo nedoplnil. Krajský soud se blíže nezabýval jednotlivými námitkami procesního charakteru, zejména použitelností zvukové nahrávky, nevyslechnutím navrhaných svědků, včetně členů zkušební komise a dalšími. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že jen pokud by to, co je žalobkyni předestíráno, mohlo vůbec být jednáním naplňujícím některou ze skutkových podstat § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách, bylo by důvodu zkoumat ve skutkové rovině, zda se žalobkyně takového jednání vůbec dopustila, jakým konkrétním způsobem a v jakém konkrétním rozsahu, ale i kdyby se žalobkyně takového jednání vskutku dopustila,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zemánková.

nemohla být neplatnost vykonání příslušné součásti státní zkoušky pro toto jednání vyslovena. Krajský soud ke shodnému závěru dospěl zcela v souladu se zákonem. V souladu se zákonem krajský soud postupoval i pokud blíže nezkoumal konkrétní skutkové okolnosti věci, zejména to, zda zvuková nahrávka zaslaná [REDAKCE] Univerzitě Palackého vskutku prokazuje, že žalobkyni byla poskytnuta nepřipustná nápověda na dálku. V řízení o kasační stížnosti proto rovněž nebylo potřeba, aby se těmito okolnostmi zabýval Nejvyšší správní soud. Ten se omezil toliko na posouzení jediné rozhodné právní otázky, a sice zda jednání žalobkyně, pokud by se vskutku odehrálo tak, jak jí to stěžovatel předestíral, mohlo vůbec naplnit znak soustavnosti ve smyslu § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách. O otázce, jakým způsobem se do sféry stěžovatele dostaly informace ohledně údajně podvodného jednání žalobkyně, a o důvěryhodnosti zdroje těchto informací nebylo pro účely rozhodnutí o kasační stížnosti třeba činit si úsudek.

62. Dne 3. 10. 2019 uplatnila žalobkyně u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., kdy dne 10. 3. 2020 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy sdělilo žalobkyni, že podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona. Zákon č. 82/1998 Sb. dopadá tedy pouze na situace, kdy ke škodě nebo nemajetkové újmě došlo při výkonu státní správy; z oblasti samosprávy se pak vztahuje pouze na orgány územních samosprávných celků. Tvorba a uskutečňování studijních programů stejně jako rozhodování o právech a povinnostech studentů je dle § 6 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, samosprávnou působností veřejných vysokých škol. Řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky spadá pod uskutečňování studijních programů a rozhodování o právech a povinnostech studentů, tj. náleží do samosprávné působnosti univerzity. Nárok žadatelky nemá oporu v zákoně č. 82/1998 Sb. Dne 1. 7. 2020 právní zástupce žalobkyně vyzval žalovanou k úhradě částky 575 826 Kč nejpozději do 31. 8. 2020. Výzva byla žalované doručena dne 7. 8. 2020.
63. Předžalobní výzvou ze dne 1. 7. 2020 vyzval právní zástupce žalobkyně žalovanou k úhradě částky 575 826 Kč nejpozději do 31. 8. 2020. Výzva byla žalované doručena dne 7. 8. 2020.
64. Podle ust. § 2894 občanského zákoníku, povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučnění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
65. Podle ust. § 2895 občanského zákoníku, škůdce je povinen nahradit škodu bez ohledu na své zavinění v případech stanovených zvlášť zákonem.
66. Podle ust. § 2910 občanského zákoníku, škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
67. Podle ust. § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

68. Podle ust. § 81 občanského zákoníku, chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen cítit svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
69. Podle ust. § 47c zákona č. 111/ 1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), v řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní závěrečné zkoušky nebo její součásti, státní rigorózní zkoušky nebo její součásti, státní doktorské zkoušky nebo obhajoby disertační práce rozhoduje rektor veřejné vysoké školy, na níž se daná státní zkouška nebo obhajoba disertační práce konala. Rektor vysloví rozhodnutím neplatnost vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, pokud osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde, a) v důsledku úmyslného trestného činu nesplnila podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, nebo b) v důsledku úmyslného neoprávněného užití díla jiné osoby hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví nebo jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v písmenu a), nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání a úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, šlo-li o soustavné nebo opakované jednání proti dobrým mravům nebo byla-li jím podstatně narušena možnost získat standardní znalosti a dovednosti absolventa daného studijního programu. Za nesplnění podmínek pro úspěšné vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce podle odstavce 2 písm. a) a b) se považuje i takový případ rozporu mezi objektivním stavem věci a skutečnostmi osvědčovanými vysokoškolským diplomem nebo diplomem o vykonání státní rigorózní zkoušky, kdy byl osobě vydán vysokoškolský diplom nebo diplom o vykonání státní rigorózní zkoušky, aniž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce vůbec konala. Řízení o vyslovení neplatnosti se zahajuje z moci úřední; zahájeno může být rektorem a) nejpozději do 3 let ode dne nabytí právní moci rozsudku, kterým byla uvedená osoba odsouzena pro úmyslný trestný čin, jde-li o případ uvedený v odstavci 2 písm. a), nebo b) nejpozději do 3 let ode dne vykonání nebo zdánlivého vykonání státní zkoušky nebo její poslední součásti nebo obhajoby disertační práce, jde-li o případ uvedený v odstavci 2 písm. b). Neshledá-li rektor důvody pro vyslovení neplatnosti státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce podle odstavce 2, řízení o vyslovení neplatnosti usnesením zastaví. Součástí podkladů pro rozhodnutí v řízení o vyslovení neplatnosti je stanovisko přezkumné komise. Přezkumná komise má 7 členů, z toho 6 členů jmenovaných rektorem z profesorů, docentů nebo dalších odborníků; sedmý člen komise je rektorem jmenován z řad studentů veřejné vysoké školy. Podrobnosti o složení přezkumné komise stanoví vnitřní předpis veřejné vysoké školy. Přezkumná komise se usnáší nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů.
70. Podle ust. § 47d zákona č. 111/ 1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), rektor rozhodne v řízení o vyslovení neplatnosti do 150 dnů ode dne jeho zahájení. Přezkumná komise podá své stanovisko do 90 dnů ode dne, kdy je o něj požádána rektorem. Odchýlí-li se rektor v řízení o vyslovení neplatnosti od stanoviska přezkumné komise, je povinen tuto skutečnost ve svém rozhodnutí odůvodnit. Proti rozhodnutí rektora o vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce se nelze odvolat. Rozhodnutí nabývá účinnosti prvním dnem následujícím po uplynutí 2 měsíců ode dne oznámení uvedeného rozhodnutí; včasné podání žaloby ve správním soudnictví má odkladný účinek. Účastníkem řízení o vyslovení neplatnosti je pouze osoba, o jejíž státní zkoušku nebo její součást nebo obhajobu disertační práce jde.

71. Soud se nejprve zabýval otázkou, podle jakého zákonného předpisu nárok žalobkyně posoudí, když tato jej ve své žalobě uplatnila jak podle zákona č. 82/1998 Sb., tak podle občanského zákoníku. Soud dospěl k závěru, že nárok, který žalobkyně uplatnila ve své žalobě, spadá pod ustanovení občanského zákoníku o odpovědnosti za škodu. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona. Zákon č. 82/1998 Sb. dopadá tedy pouze na situace, kdy ke škodě nebo nemajetkové újmě došlo při výkonu státní správy; z oblasti samosprávy se pak vztahuje pouze na orgány územních samosprávných celků. Tvorba a uskutečňování studijních programů stejně jako rozhodování o právech a povinnostech studentů je dle § 6 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, samosprávnou působností veřejných vysokých škol. Řízení o vyslovení neplatnosti součásti státní závěrečné zkoušky spadá pod uskutečňování studijních programů a rozhodování o právech a povinnostech studentů, tj. náleží do samosprávné působnosti univerzity. Tétoho názoru je Nejvyšší soud, jenž ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2019, č. j. 30 Cdo 2301/2017-144, uvedl: „Ve vztahu k vysokoškolské samosprávě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 66/2015-33, uvedl, že „veřejné vysoké školy jsou ze zákona nadány značnou mírou samosprávy. Oblasti samosprávy příkladmo vyjmenovává § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách. Odstavec 3 tohoto ustanovení zase stanoví, že státní orgány mohou zasahovat do činnosti veřejné vysoké školy jen na základě a v mezích zákona a způsobem zákonem stanoveným. Samosprávný subjekt ve věcech samosprávy není vůči státním orgánům v podřízené pozici. Naopak, je nadán jistou mírou autonomie, a to právě za účelem spravování sebe sama, svých vlastních záležitostí, bez zásahu státních orgánů. Do kontradikce k samosprávě veřejných vysokých škol je nutno stavět státní správu, jejíž výkon může stát na veřejnou vysokou školu zákonem přenést. Vykonává-li veřejná vysoká škola úkoly z oblasti této přenesené působnosti, jedná jako přímá součást státní správy. Takto přeneseným úkolem je například vydávání osvědčení o uznání zahraničního studia dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách.“ (body 15 a 16 cit. rozsudku). Rozlišování mezi výkonem samostatné působnosti veřejné vysoké školy na straně jedné a výkonem na ni přenesené působnosti na straně druhé nemůže zůstat bez vlivu na posouzení odpovědnosti za škodu (újmu) způsobenou při výkonu těchto odlišných druhů veřejné moci. Jestliže v prvním případě (samostatná působnost) je za škodu (újmu) odpovědnou sama veřejná vysoká škola podle obecných předpisů o náhradě újmy, odpovídá v druhém případě (přenesená působnost) za činnost veřejné vysoké školy stát podle § 3 odst. 1 písm. b) a násl. OdpŠk. V této souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že uvedené závěry se vztahují právě na rozhodovanou materii zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, a dovolací soud jimi nikterak nepředjímá posouzení dílčích právních úprav v jiných oblastech (např. profesní) samosprávy. V poměrech projednávané věci je tedy zapotřebí posoudit, zda rozhodnutí děkana Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích ze dne 7. 12. 2009, č. j. 04/1359/09, jímž bylo ukončeno studium žalobce na této veřejné vysoké škole, je rozhodnutím vydaným v rámci samostatné nebo přenesené působnosti veřejné vysoké školy. Nejvyšší soud nemá pochyb, že v tomto případě se jedná o rozhodnutí samosprávného akademického orgánu (součásti) veřejné vysoké školy, kterým bylo rozhodováno ve smyslu § 6 odst. 1 písm. e) ZoVŠ o právech a povinnostech žalobce jako studenta této vysoké školy. Šlo tedy o rozhodnutí spadající do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, za jejíž výkon neodpovídá podle § 3 odst. 1 písm. b) a násl. OdpŠk stát, nýbrž sama veřejná vysoká škola podle obecných předpisů o náhradě újmy.“
72. Soud zhodnotil všechny provedené důkazy v souladu se shora citovanými zákonnými ustanoveními a dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je důvodná pouze částečně.

73. Východiskem pro určení předpokladů odpovědnosti za škodu je text první věty ust. § 2910 občanského zákoníku: „Škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil.“ Z toho lze dovodit, jaké předpoklady musejí být splněny: 1) protiprávní čin („... poruší povinnost stanovenou zákonem... a zasáhne... do absolutního práva...“), 2) škoda („... škůdce... nahradí poškozenému...“), 3) příčinná souvislost mezi protiprávním činem a škodou („... co tím způsobil.“), 4) zavinění („... vlastním zaviněním...“). Prvek protiprávnosti je nezbytným předpokladem vzniku povinnosti nahradit škodu a rovněž vzniku povinnosti poskytnout zadostiučinění při nemajetkové újmě (srov. § 2894 odst. 2 věta druhá). Jedná se o objektivní prvek: určité jednání je protiprávní, pokud se přiči zákonnému zákazu nebo příkazu, který chrání dotčený právní statek (teorie objektivní protiprávnosti). Tyto příkazy nebo zákazy nejsou obsaženy v § 2910, ale nacházejí se v celém právním řádu (v soukromoprávní i veřejnoprávní oblasti, zvláště pak v trestním právu). Primárně protiprávnost odvozujeme od porušení výslovné povinnosti stanovené zákonem (což nevyklučuje vyvození povinnosti na základě analogie). Protiprávnost je absolutní kategorií v tom smyslu, že určité jednání nemůže být jednou hodnoceno jako protiprávní a v jiné souvislosti jako jednání v souladu se zákonem. Zákon užívá slovních spojení „povinnost stanovená zákonem“ a „zákonná povinnost“, čímž se obrací k čl. 4 odst. 1 LPS, který stanoví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Proto k výkladu zákonné povinnosti nutno přistoupit při respektu k výkladu čl. 4 LPS. Zákon je v tomto smyslu „jen“ základem pro ukládání povinností soukromníkům. Ty tak mohou být v detailech rozvedeny též podzákonými právními předpisy (čl. 78, 79 a 104 Úst). Proto může být ochranná norma obsažena jak v zákoně, tak i v nařízení vlády nebo vyhláškách ministerstev, správních úřadů nebo orgánů územní samosprávy. Nutno však mít na paměti, že podzákoná úprava se musí vždy pohybovat secundum et intra legem a musí mít účel a smysl zákonem definovaných povinností (srov. ÚS Pl. ÚS 45/2000). Naroveň zákonné povinnosti je třeba postavit též povinnosti stanovené v bezprostředně závazných předpisech EU.
74. Žalobkyně spatřuje protiprávní jednání žalované ve (1) vedení nezákonného správního řízení, ze kterého vzniklo (2) nezákonné rozhodnutí, dále (3) v poskytnutí neveřejných informací široké veřejnosti včetně sdělovacích prostředků, a posléze, kdy žalovaná byla povinna vydat nové rozhodnutí, tak (4) rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách nevydala.
75. Okresní soud byl při svém rozhodnutí vázán závazným právním názorem, který vyslovil krajský soud ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2023 č.j. 71 Co 191/2023-452.
76. Dle § 26 zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen OdpŠk), pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Zákon o odpovědnosti státu neobsahuje komplexní úpravu všech otázek, které se k problematice deliktní odpovědnosti vztahují. Proto ohledně nich odkazuje na subsidiární použitelnost občanského zákoníku, který je zákonem obecným, tj. lex generalis k tomuto zákonu jako zákonu specialis. Již za předcházejících právních úprav, tj. za účinnosti zákona č. 40/64 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen obč. zák.), před účinností novely zákona č. 82/98 Sb. zákonem č. 160/2006 Sb. se § 13 obč. zák. vykládal tak, že se vlastně jedná o prostředek nahrazující pojetí nemateriální újmy jako součásti pojmu škoda. Obecné soudy tak měly přihlížet k tomu, že ač rozhodují o zásahu do osobnostních práv, byl by již v současnosti – pokud by nárok vznikl za účinnosti novely č. 160/2006, resp. za podmínek podle čl. II (přechodné ustanovení) tohoto zákona i před jeho účinností – posuzován jako nárok na náhradu nemateriální újmy v důsledku nezákonného rozhodnutí, resp. nesprávného úředního postupu (srov. rozh. ÚS IV. ÚS 428/2005 či rozhodnutí NS ČR sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, ve kterém bylo uvedeno, že právo na přiměřené zadostiučinění

za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o vazbě či trestu, které bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb., lze přiznat za dobu od 18. 3. 1992 přímou aplikací čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Jinak řečeno, skutečnost, že zákon č. 82/98 Sb. neupravuje odpovědnost za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup spadající do samosprávné působnosti vysoké školy, neznamená, že se nemohla nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem dopustit neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobkyně. Zákon OdpŠk upravuje odpovědnost za nezákonné rozhodnutí v ust. § 8 odst. 1 tak, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Ve světle tohoto ustanovení lze za nezákonné mít obecně rozhodnutí pravomocné, které bylo právě pro nezákonnost zrušeno a kterému poškozený čelil procesně. Je přitom bezvýznamné, zda zrušené rozhodnutí bylo rozhodnutím ve věci samé a bylo zrušeno z důvodů skutkových nebo pro nesprávné právní posouzení, či zda šlo o nezákonné rozhodnutí procesní povahy, jímž byla způsobena škoda či nemajetková újma. 21. Takové nezákonné rozhodnutí zakládá jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu, neboť se jedná o delikt ní nebo-li protiprávní jednání. Dle § 13 odst. 1 OdpoŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Jedná se tak o druhou formu delikt ního jednání, které vychází z porušení zákona a je tudíž protiprávní.

77. Co se týče správního řízení, ze kterého vzešlo rozhodnutí žalované, k tomu soud uzavírá, že správní řízení žalovaná zahájila na základě podnětu, který byl doložen důkazy (nahrávka, výtisk obrazovky mobilního telefonu ze softwaru All Call Record). Podle ust. § 47c zákona o vysokých školách je součástí podkladů pro rozhodnutí v řízení o vyslovení neplatnosti stanovisko přezkumné komise. Přezkumná komise má 7 členů, z toho 6 členů jmenovaných rektorem z profesorů, docentů nebo dalších odborníků; sedmý člen komise je rektorem jmenován z řad studentů veřejné vysoké školy. Rektor žalované jmenoval členy přezkumné komise a požádal o sdělení jejího stanoviska. Přezkumná komise doporučila rektorovi vyslovit neplatnost vykonané součásti státní závěrečné zkoušky, když dle jejího stanoviska se u nahrávky jednalo jednoznačně o oboustrannou komunikaci. Přezkumná komise došla k závěru, že ze strany žalobkyně šlo o úmyslné jednání, zcela vědomě a cíleně komunikovala za pomoci mobilního telefonu se zasílatelem podnětu po celou dobu přípravy i průběhu státní závěrečné zkoušky, kdy přezkumná komise vyhodnotila jednání žalobkyně jako soustavné, které trvalo po celou dobu trvání státní závěrečné zkoušky. Jedna členka komise státních zkoušek (jedna ze tří) uvedla, že předmětná nahrávka skutečně zachycuje průběh zkoušení žalobkyně v rámci státní závěrečné zkoušky, kdy rozeznala hlasy obou dalších zkoušejících, žádné anomálie při výkonu této zkoušky žalobkyně si nevšimla. V rámci správního řízení žalovaná dále zjistila, že kombinaci otázek, která je slyšitelná ze záznamu telefonního hovoru, si žádný jiný student příslušné zkušební komise v ten den nevylosoval. Rektor žalované po zvážení všech okolností a důkazů došel k závěru, že bylo naplněno to, že žalobkyně při vykonání součásti zkoušky jednala tak, že v důsledku jiného úmyslného jednání proti dobrým mravům, neuvedeného v ust. § 47c odst. 2 písm. a) zákona o vysokých školách, nesplnila nebo splnila jen zdánlivě podmínky nebo předpoklady stanovené zákonem o vysokých školách, přičemž šlo o jednání soustavné. S tímto právním hodnocením žalované však nesouhlasila soudní instance – tedy Krajský soud v Ostravě ani následně Nejvyšší správní soud, kteří v jednání žalobkyně znak soustavnosti neshledaly, a z tohoto důvodu nepovažovaly za nutné řešit otázku pravosti předložené nahrávky. Krajský soud vyslovil, že z tohoto důvodu je rozhodnutí žalované nezákonné z důvodu nenaplnění jednoho z předpokladů ust. § 47c zákona o vysokých školách, které musejí být splněny kumulativně.

78. Co se týče použitelnosti nahrávky jako důkazu ve správním řízení vedeném žalovanou, zde soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaná, tedy že předmětná nahrávky se nijak netýká soukromého života žalobkyně, neboť zaznamenává nikoli projev osobní povahy, nýbrž obsah a průběh státní závěrečné zkoušky, tedy průběh veřejného aktu souvisejícího s ověřováním předpokladů pro získání vysokoškolského diplomu. Obsah sdělení žalobkyně v rámci předmětné nahrávky je určen právě zkušební komisi, nikoli primárně druhé telefonující osobě. V souladu s nálezem Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 1774/14 i v případě, že nahrávka obsahuje projevy osobní povahy, je v některých případech přípustné nahrávku jako důkaz použít. Kritérium pro posouzení je intenzita zájmů, které jsou v kolizi. V tomto případě byl zájem na ochranu soukromí žalobkyně velmi slabý, neboť nahrávka projevy osobní povahy neobsahuje, nýbrž zachycuje průběh veřejné státní zkoušky.
79. S ohledem na výše uvedené lze považovat vydání nezákonného rozhodnutí či nesprávný úřední postup jako protiprávní jednání pro rozpor s objektivním právem i z pohledu obecné normy, tj. občanského zákoníku. V řízení bylo zjištěno, že rozhodnutí č. j. UPOL-109065/9410-2018 ze dne 31. 8. 2018 bylo zrušeno primárně jako nezákonné pro rozpor s objektivním právem a subsidiárně z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V řízení bylo rovněž zjištěno, že se žalovaná dopustila nesprávného úředního postupu, když nevydala v zákonné lhůtě 150 dní od kasace jejího rozhodnutí nové rozhodnutí ve věci. Žalovaná sice požádala o odklad vykonatelnosti a spis se nacházel u NSS ČR, avšak to, že NSS ČR nerozhodl o odkladu vykonatelnosti, žalovanou nezprošťuje povinnosti ve věci vydat nové rozhodnutí ve lhůtě a spis si za tímto účelem vyžádat. Lhůta stanovená v ust. § 47d zák. č. 111/98 Sb., o vysokých školách, je lhůtou zákonnou. Pokud je rozhodnutí správního orgánu v rámci přezkumné činnosti příslušného orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, pak dle judikatury (NSS 5 Ans 6/2009-82), které je použitelné i v této věci, běží lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí.
80. Oproti tomu v řízení to, že by se žalovaná dopustila porušení práva na mlčenlivost, z provedených důkazů zjištěno nebylo, jak uzavřel krajský soud ve svém rozhodnutí shodně s okresním soudem. Žalobkyně spatřuje protiprávní jednání žalované v poskytnutí neveřejných informací široké veřejnosti včetně sdělovacích prostředků. V této otázce soud dospěl k závěru, že se toto tvrzení žalobkyni nepodařilo prokázat. Pokud žalobkyně tvrdila a prokazovala navrženými svědky, že se o detailech správního řízení u žalované dověděla veřejnost v době, kdy toto řízení bylo vedeno a bylo neveřejné, tak se toto tvrzení žalobkyni nepodařilo prokázat. Žádný ze slyšených svědků nebyl schopen určit zdroj, odkud se dané informace dověděl, o vedení řízení hovořila i sama žalobkyně se svými kamarády, stejně jako [REDAKCE] který podal podnět k zahájení řízení. Co se týče poskytnutí informací sdělovacím prostředkům, tyto byly poskytnuty, a hlavně zveřejněny v době, kdy už bylo vydáno rozhodnutí krajského soudu, kdy soudní řízení je veřejné. Všechny informace poskytnuté žalovanou pak byly poskytnuty v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb.
81. Lze tak uzavřít, že žalovaná se dopustila vydáním nezákonného rozhodnutí a nesprávným úředním postupem jednání, které je způsobilé vyvolat nemajetkovou újmu spočívající v porušení přirozených práv člověka, přičemž je dána jeho neoprávněnost a existuje zde vzájemná příčinná souvislost. Takové jednání je nutno hodnotit jako neoprávněný zásah do osobnosti člověka. Zásah do práva na čest je nutno vykládat jako zásah cti konkrétní fyzické osoby, kterou pro své postoje a chování postupně získala a požívá ve společnosti a které v ní ovlivňuje její požívání. Oproti tomu zásah do důstojnosti, je nutno chápat jako zásah do lidské důstojnosti, kterou mají všechny fyzické osoby nezávisle na svém postavení ve společnosti. Neoprávněný zásah do cti zpravidla představuje zásah i do důstojnosti. Neoprávněný zásah do cti a důstojnosti je pak neoddělitelný od zásahu do práva na vážnost a dobrou pověst. Ochranu osobní cti poskytuje občanský zákoník výlučně proti takovým jednáním, která jsou objektivně způsobilá přivodit újmu

na osobnosti subjektu práva tím, že snižují jeho čest u jiných lidí a ohrožují tak vážnost jeho postavení a uplatnění ve společnosti. Není tu rozhodné, zda k újmě skutečně došlo; postačuje objektivní způsobilost příslušného jednání takovou újmu způsobit. Právo na soukromí je široký pojem, který nelze zúžit na „vnitřní kruh, v němž může jedinec žít svůj vlastní osobní život podle svých představ, ale zahrnuje i právo na identitu a osobní rozvoj a právo navazovat a rozvíjet vztahy s jinými lidskými bytostmi a okolním světem. Jako na důležitou část soukromého života, spojenou morální integritou, je proto nutno pohlížet i na duševní zdraví, protože zachování duševní stability je nepostradatelnou předběžnou podmínkou k účinnému užívání práva na soukromí.

82. Nárok žalobkyně krajský soud vyhodnotil v základu vyjma porušení povinnosti mlčelivosti jako důvodný.
83. V souvislosti s neoprávněným zásahem požadovala žalobkyně majetkovou a nemajetkovou újmu. Pokud se jedná o majetkovou újmu, bylo možné o jejím nároku rozhodnout v odvolacím řízení. Odvolací soud shledal žalobu žalobkyně v části majetkové újmy ve výši 10 709 Kč, představující náklady ve správním řízení a náklady na nové studium, za důvodnou a rozsudek okresního soudu v této části dle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalobě v tomto rozsahu vyhověl včetně požadovaného úroku z prodlení.
84. V novém řízení se tedy okresní soud nově zabýval otázkou nemajetkové újmy v penězích a omluvy, zejména jaké zadostiučinění je přiměřené a proč morální satisfakce není dostačující. Při úvaze o přiměřenosti požadované nemajetkové újmy vycházel soud z celkové povahy i z jednotlivých okolností posuzované věci, tj. z intenzity, povahy a způsobu neoprávněného zásahu k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání a šíři ohlasu a vlivu vzniklé nemajetkové újmy na postavení a uplatnění žalobkyně ve společnosti.
85. Vznikne-li poškozenému nemajetková újma, která má být dle práva odčiněna, má právo na přiměřené zadostiučinění (satisfakci). Nemajetková újma přísluší v případech, stanoví-li to výslovně zákon nebo je-li to mezi stranami ujednáno (§ 2894 odst. 2). Nemajetkovou újmu nelze přesně vyčíslit, proto není ani účelem zadostiučinění její vyrovnání. Postiženému má být učiněno zadost. Má být přesvědčen, že jeho újma byla uznána, že ten, kdo ji způsobil, se určitým způsobem kaje (morální satisfakce), případně má získat peníze, aby si podle své vůle opatřil, co je mu líbo a zpříjemnil si tím život, aby tím zmírnil pocit křivdy, kterou utrpěl, a případně utišil touhu po odplatě (peněžní satisfakce). Morální satisfakce může mít tyto podoby: omluva, odvolání difamujícího výroku, uveřejnění soudního výroku v tisku, a tím uvedení věci veřejně na pravou míru, soudní konstatování porušení subjektivního práva apod. Zadostiučinění má být přiměřené. To je základní podmínka. Primárně jde o rozhodnutí, zda vůbec má být zadostiučinění poskytnuto. Člověk žijící ve společnosti musí ledcos snést (běžné urážky, projevy neúcty apod.). Dále se zkoumá, zda postačuje morální satisfakce. Ke kladné odpovědi je nutné zjištění, že zajišťuje skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Peněžní (relutární) satisfakce má subsidiární povahu, byť je zmíněna jako první. Posouzení přiměřenosti (jak při volbě způsobu zadostiučinění, tak při případném určování výše peněžité satisfakce) záleží vždy na každém konkrétním případě. Je třeba vycházet ze zjištěného skutkového stavu, opírat se o konkrétní a přezkoumatelná hlediska. Těmi jsou především zjištěná závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k újmě došlo, a to nejen okolnosti na straně poškozeného, ale i na straně škůdce. V úvahu je třeba vzít např. tyto okolnosti: význam narušeného statku pro postiženého a vědomost škůdce o tomto významu (např. důstojnosti či cti pro výkon určité profese, zvláštní oblíbenosti určité věci apod.) a rovněž vědomost o obvyklých následcích, které jsou se zásahem spojeny; způsob zásahu; rozsah újmy – územní, časový, vliv na postavení postiženého v rodině, profesním životě, v určité komunitě; okolnosti na straně škůdce; okolnosti na straně postiženého.

86. Volba způsobu zadostiučinění je na poškozeném, který ji musí konkretizovat ve svém žalobním návrhu. Je také na něm, aby unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní o splnění všech předpokladů vzniku povinnosti nahradit nemajetkovou újmu (vyjma případů předpokládaného nedbalostního zavinění).
87. Okresní soud považoval za významné okolnosti, pro které žalované vydala nezákonné rozhodnutí a nerozhodla ve lhůtě. Dále soud zkoumal podmínky, za kterých je možno přiznat nemajetkovou újmu v penězích, kdy soud přihlížel ke všem okolnostem případu, za kterých k neoprávněnému zásahu došlo, a to nejen na straně původce zásahu (žalovaná), ale i na straně dotčené osoby (žalobkyně).
88. Co se týká osoby žalobkyně, došlo nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem k zásahu do její osobnosti, když nezákonné správní řízení trvalo od dubna 2018 do listopadu 2019. Po celou dobu tohoto řízení nebyl žalobkyni odňat titul Mgr., tato pracovala na Ministerstvu spravedlnosti ČR, odboru legislativním, tj. v oboru odpovídajícím její kvalifikaci. Subjektivně vnímala dopady správního řízení na svoji osobu negativně. [REDAKCE]
[REDAKCE] Medializaci případu nelze přičítat k tíži žalované, která v tomto směru nic neporušila.
89. Naopak má soud za to, že žalovaná měla důvod správní řízení zahájit, když vycházela z předložené nahrávky, jejíž autentičnost byla pro žalobkyni vysoce pravděpodobná. I v tomto řízení soud dospěl k závěru, že k pořízení nahrávky došlo při konání státní závěrečné zkoušky žalobkyně u žalované, žalobkyni se její vznik nepodařilo zpochybnit. Lze tedy uzavřít, že nebýt chování žalobkyně, nenásledovalo by jednání žalované, které bylo následně shledáno jako nezákonné.
90. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že požadovaná morální satisfakce (omluva) je pro žalobkyni dostačující, i při vědomí judikatury Ústavního soudu (ÚS IV. ÚS 581/99), kdy přiměřenost zadostiučinění nutno posuzovat též s ohledem na dobu, která uplynula od způsobení újmy. Aby bylo zadostiučinění vnímáno jako přiměřené, mělo by být co nejrychlejší. Delší časový odstup tak může po zhodnocení dalších okolností vést k tomu, že morální satisfakce již není nejen účinná, ale nevede ani ke skutečnému odčinění újmy, a proto je namísto peněžní satisfakce. To potvrzuje i judikatura: pokud primární způsob zadostiučinění je v době rozhodování soudu již natolik oslaben, že svým způsobem pozbývá své funkce, je povinností soudu tím pečlivěji zvažovat přiznání zadostiučinění finanční. Žalobkyně setrvala na svém požadavku, aby jí byla poskytnuta ze strany žalované omluva, znění omluvy po rozhodnutí krajského soudu upravila a uvedla, že zveřejnění omluvy na webových stránkách školy plní takový účel, že se jedná o oficiální stanovisko žalované. Tedy zveřejnění omluvy tímto způsobem žalobkyně považuje za způsob, kterým žalovaná řádně převezme svou odpovědnost za pochybení, a to například i ve vztahu k médiím. Co se týče facebookového účtu, tak ten na rozdíl od výše uvedené je sice méně formální platformou, nicméně má daleko větší dosah, a to mimo jiné primárně mezi studenty, vyučující a absolventy, kdy mezi všemi těmito osobami měla kauza skutečně velký ohlas a byla značně diskutována. Kombinace obou způsobů zveřejnění je tak dle žalobkyně v daném případě zcela adekvátní. Poskytnutí nezveřejněné omluvy by do jisté míry postrádalo účel, neboť by v daném případě nedošlo v očích veřejnosti k nápravě pověsti žalobkyně.

91. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., podle kterého měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V dané věci byla žalobkyně se svojí žalobou úspěšná pouze částečně, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
92. O náhradě nákladů řízení státu (výrok IV.) pak bylo rozhodnuto dle ustanovení § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, což nebylo tvrzeno ani nevyšlo v řízení najevo u žádného z účastníků řízení. V dané věci lze považovat míru úspěchu i neúspěchu účastníků jako 50 %, každý z účastníků je tedy povinen zaplatit státu polovinu nákladů řízení. Tyto náklady sestávají ze svědečného vyplaceného [redacted] v částce 3 217 Kč, [redacted] v částce 1 913 Kč, [redacted] v částce 649 Kč a 2 035 Kč, [redacted] v částce 470 Kč a 1 023 Kč, [redacted] v částce 388 Kč a 1 361 Kč a [redacted] v částce 548 Kč, tj. celkem 11 604 Kč. Soud tedy zavázal každého z účastníků k zaplacení částky 5 802 Kč, a to v obecné třídní pariční lhůtě dle § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu Ostrava, prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Olomouc 10. října 2024

Mgr. Kateřina Grünwaldová v. r.
samosoudkyně